

SENTEZ**12-13**

Diyalektik Materyalizm Devrimci Felsefe (2/2)

Devrimci düşün-eylem olarak felsefe; kendiliğinden ve zorunlu bir düşünsel teorik hareket değil, her şeyin somut ve soyut yönleri, karşılıklı zıtlıkları, birbirlerini etkileyen ilişkileriyle bütünlüklü olarak kavranmasıdır.

BELLEK**19**

Yetiş Yoldaş

Bu mücadelede en iyilerimizi şehit verdik. Bu, verilen mücadelenin ne derece onurlu ve önemli olduğunun bir teyidi aynı zamanda. Dünyayı temellerinden sarsacak bir davanın militanı olmanın en yalın ifadesi, amacın yüceliği ve değiştirici gücüdür!

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**3 - 16 Şubat 2021****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 230****www.ozgurgelecek22.net****Fiyatı: 2 TL**

BİRLEŞİK MÜCADELE DİRENİŞ MEYDANLARINDA BÜYÜYOR!

ANALİZ**14**

Gözetim Kaybetme Politikası Ezilenlerin Haklı Mücadelesini Durduramaz!

Gözetim kaybetme, faili meçhul cinayetler, Türk hakim sınıfları tarafından sistematik bir şekilde uygulamaya sokulan bir devlet politikasıdır. Müesses nizam tehdit oluşturan toplumsal kesimlere, bu kesimlerin önderlerine yönelik tehdit, korkutma, sindirme bunlar yetmediğinde kaçırma ve katletme uygulamaları devletin tarihi kadar eskidir.

YORUM**20-21**

Teknolojik Kapitalizm ve Küresel Etkileri (1)

Özellikle bilgisayar, internet, akıllı telefonlar, dijital platformlar ve bilişim teknolojilerine dayalı ilişki ağları, modern medya sistemleri ortaya çıktığından, daha doğrusu bunlar üretim ve sosyal yaşam alanlarına hızla uyarlanır olduğundan beri, değişim hızı katlandı.

Devrim Emektarı Vefa Serdar Yaşamını Yitirdi!

Mücadele Birliği Platformu temsilcilerinden Vefa Serdar, yakalandığı Kovid-19 hastalığı sebebi ile 24 Ocak günü yaşamını yitirdi. 96 ve 2000 ÖO direniş süreçlerini hapishanede karşılayan Vefa Serdar, bu süreçlerde gerçekleştirilen açlık grevi ve ölüm oruçları başta olmak üzere birçok direniş sürecinin içinde yer alan bir devrimciydi.

Şiirler ve sloganlarla sonsuzluğa uğurlandı

26 Ocak günü ise Vefa Serdar Karacaahmet Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı. Cenaze törenine aralarında Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda devrimci-demokrat kurum katılırken, törene, HDP milletvekilleri Dilşad Canbaz, Züleyha Gülüm, Musa Piroğlu; araştırmacı yazarlar Sibel Özbudun ve Temel Demirel de katıldı.

Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan cenaze töreninde ilk konuşma Avukat Seher Dursun tarafından yapıldı. Vefa Serdar'ın ömrünü devrimci mücadeleye andığını hatırlatarak sözlerine başlayan Dursun, "Bugün bütün özellikleriyle kendisi bir devrim olan yoldaşımızı uğurluyoruz. Yaşam kadar devrimci mücadelesi var ve ben onun önünde ancak saygıyla eğilebilirim. Onu bütün yeni gelen nesillere anlatacağız. Yoldaşımız burada toprağa girmeyecek; hep bizimle olacak ve ona sözümüz; her an devrim için yaşayışını zaferle taçlandıracağız" dedi.

Devrimci Parti ve Partizan adına yapılan konuşmalarda birleşik devrimci mücadele vurgusu ön plana çıktı. Vefa Serdar'ın devrimci düşüncelerinin gerçekleştirilmesi için birleşik mücadeleye omuz verilmesi gerektiği dile getirildi.

Ankara'da anma töreni gerçekleştirildi

27 Ocak günü ise Ankara'da aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci-demokrat kurumlar Vefa Serdar için bir anma töreni gerçekleştirdi. Anma, Vefa Serdar'ın şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ve şiir ile başladı. Saygı duruşunun ardından, ODTÜ'den arkadaşları Vefa Serdar ile ilgili üniversite yıllarına ait kısa anılarını paylaştılar.

Ulucanlar Hapishane direniş döneminden kısa bir aktarım ve Vefa Serdar'ın mücadele azmi ile ilgili Veli Saçılık bir konuşma yaparak, "Biz kaderdaş olduk Vefa ile, faşizm ikimizin de bir kolunu aldı. O mütevazı ve donanımlı bir devrimciydi. Ve bugün dört bir yanda Vefa konuşuluyor. Bu da onun ne kadar güzel ve dirençli bir devrimci olduğunun kanıtıdır. Şimdi bizim de Vefa'ya sözümüz devrim olsun." dedi. Anma Vefa Serdar'ın mücadelesini sonuna kadar taşıyarak, düşlediği devrime ulaştırma sözü verilerek sonlandırıldı.

Bir İşçinin Güncesi

Belçika'dan bir okurumuz, çalıştığı fabrikadaki göçmen emekçilerin sömürüsünü, fabrikadaki genel durumu ve sarı sendikacılığın geldiği aşamayı özetledi...

Fabrikalarda çalışmanın zor olduğu, pandemiyle birlikte daha da zorlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Ben de bu süreçte çalışmaya devam eden işçilerden biriyim.

Benim çalıştığım fabrika, yemek şirketlerine hamburger ekmeği üreten bir fabrika. Üç vardiyanın çalıştığı bir üretim hali var, her vardiya 8 saat çalışmakta yani 24 saat üretim yapılmakta, pazar gecesini başlayan üretim cuma gününe kadar kesintisiz devam etmektedir.

Bir günde -eğer makineler arıza vermezse- ortalama 1.532.000 ekmek üretilmekte, bu sayı istenirse makinelerin hızlandırılmasıyla daha fazla artırılmaktadır. Geçtiğimiz sene makineler yenileyerek üretimi daha da hızlandırdılar. Makineler eskirken yapılan günlük üretim 1.296.000 iken yeni makinelerle açığa çıkan fark, 236 bin civarı. Bu fark sadece bir bandın yenilenmesi sonucunda oluştu. Bu yıl diğer makineyi de yenileyecekler, dolayısıyla bu fark dört kat artacak.

Buradaki değişimde nispi artış değer söz konusu aslında. Maaşlarda herhangi bir değişiklik olmadı ve mutlak artış değer, yani çalışma saatleri sabit kaldı. Sömürünün boyutlandırılmış hali... Her sene devletin yeni yılda vermiş olduğu 5 cent dışında zam yok, bilakis geçtiğimiz sene "pandemiden dolayı üretim azaldı, zarar ettik" denilerek yarı yıl ikramiyemizi vermediler. Sendikamızın patronlardan yana oluşu, onların daha rahat hareket etmesine neden oluyor.

Burada bir parantez açalım; bu fabrika ABD'li bir sermaye grubuna ait, yani fabrika Belçika'dayken, patronlar ABD'de, bu sebeple sömürü daha yoğun. Bir karşılaştırma yaparsak aynı sektörde çalışan işçilerin maaş ortalaması bizim saat ücretimizden 5 Euro fazla. Tekelleşmenin sonucu ABD'li patron, Belçikalı bir patronun daha az ücret verebiliyor.

Çalışan işçilerin göçmen oluşu da hakların turpanlanmasında

patronu daha pervasız hale getiriyor. Bu sektördeki işin fiziki güç gerektiren işler olması üretime yabancılaşan yerli işçilerin bu sektörde çalışmamasına yol açıyor. Burada çalışan işçilerin geneli burada doğan göçmenler ve de siyasi nedenlerle göç edenlerin çocukları... Göçmen işçilerin çoğunluğu haklarını bilmiyor ve dile hakim değiller, bu yüzden de patronlar işçileri istedikleri ücrete çalıştırıyorlar. Koşullardan, yani güvencesizlikten, işten çıkınca işsiz kalıp yeni bir iş bulamama korkusundan göçmen işçilerin çoğu şartlara boyun eğmek zorunda kalıyor. İşçiler arasında en olumsuz durum da, birbirine güven duymama sorunu... Aralarda patronlara taşınan tüm bilgilere, örgütlenme çalışmalarının altını boşaltmalara ek olarak sendika desteğiyle(!) fabrikaya takılan kameralarla her birimiz 24 saat izleniyoruz!

Bizim sektörde iki sendika var ve bunların durumuna da değinmek istiyorum. Bu sendikalardan biri Hıristiyan demokratların diğeri de sosyalist partinin sendikası. Ancak her iki sendika da "sarı sendika" bile denilemeyecek düzeyde ve adeta "patron sendikası" haline

gelmiş durumdadır. Adları ve işlevleri farklı sadece, diyebiliriz. Ama her ikisi de aynı patronun çıkarları doğrultusunda hareket ediyor, patrona şirin gözükmeye yarışıyor ve bu zeminde birbirileri ile rekabet içerisine giriyorlar! İşçilerin hakları için değil! İşçiler sadece kırtasiye eşyaları, kalem-defter-takvim gibi eşyaların dağıtımında akıllara geliyor. Bir de pandemi ile birlikte işçilere maske ve alkol dağıtıldılar, sendikacılık anlayışları bunlarla sınırlı!

Açıkça söylemek gerekir ki, Avrupa'da -bu tür sendikaların kısmen katkılarıyla da- bir işçi aristokrasisi yaratılmış durumda, yani sömürüden bir parça işçilere "sus payı" olarak veriliyor. Bunun bir sonucu olarak işçiler sınıf mücadelesinden uzaklaşıyor ve mücadele kanalları çürüyor.

Ancak pandemi ile birlikte daha farklı bir hatta girildiğini de görmek gerekiyor. "Sus payı" işe yaramıyor ve işçiler pandeminin tetiklediği ekonomik krizlerden etkilenmeye, geçinememeye başlıyor. Bu geçim sıkıntısının yoğunlaşmasının önümüzdeki dönemde işçi sınıfı mücadelesini hareketlendireceği açıktır.

ÖFKE BÜYÜYOR: DİRENİŞİ BÜYÜTELİM ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANALIM!

Devrimci-demokratik güçler; demokrasi, özgürlük ve özgür bir gelecek mücadelesinde birleşik bir duruşu örgütleme bunu en geniş emekçi kitlelere taşıma göreviyle karşı karşıyadırlar.

Koronavirüs salgını gerek dünya çapında ve gerekse de ülkemizde sınıfsal eşitsizliği artırmış görünüyor. Bu gerçeklik çeşitli araştırmalarla ifade edilmektedir. Örneğin Oxfam'ın yeni yayınlanan Covid19, “eşitsizlik virüsü” başlıklı yıllık raporuna göre dünya genelinde ekonomik eşitsizlik pandemi döneminde daha da artmış durumda.

Raporda “En fakir insanların ekonomik etkilerden kurtulmasının on yıldan fazla zaman alması beklenirken, dünyanın en zengin 1000 insanı, sadece dokuz ay içinde salgın öncesi refah düzeylerine geri döndü” denilmektedir. Aynı raporda şu dikkat çekici tespit yapılmaktadır: “Dünyadaki en zengin 10 kişinin 9 aylık servet artışıyla tüm dünyanın aşılması mümkün.”

Kısacası virüs salgını önlenemez bir tehdit olmaktan öte hakim sınıflar tarafından kendi sınıfsal çıkarları için alabileceğine kullanılmıştır ve kullanılmaya da devam etmektedir. Bu olguyu virüs salgını sırasında Türkiye’de yaşananlarla özetleyebiliriz. Hatırlanırsa salgın başlangıcında R.T.Erdoğan “salgını fırsata çevirmek”ten bahsetmiş ve bu politikasını salgın boyunca ısrarla sürdürmüştü. Diğer bir ifadeyle insanlığın kapitalizmin aşırı kâr ve sömürü hırsının doğaya yönelik müdahalesinin bir sonucu olarak karşı karşıya kaldığı bir sağlık sorunu, “fırsat” olarak görülmüştür.

Elbette bu yaklaşımın “insani” bir yönü bulunmamaktadır. Ne var ki R.T.Erdoğan kendi temsilcisi olduğu sınıfların çıkarlarını savunmaktadır. Ve bu sınıfların çıkarları insani değildir. İşte tam da bu nedenle içinde yaşadığımız koşullarda insan kalabilmenin tek yolu, insanlık dışı bu sisteme karşı mücadele etmektir. Her sınıf kendi çıkarları açısından sürece ve meselelere yaklaşmakta, bu çıkarlara hizmet eden politikaları hayata geçirmektedir.

Hatırlanırsa salgın başlangıcında “çarklar dönmeli” denilerek işçi sınıfı salgın koşullarında çalışmaya zorlanmış

ve patron örgütlerinden yapılan açıklamalarda işçi sınıfının toplama kamplarına benzer “üretim tesisleri”nde çalıştırılması önerilmiştir.

AKP-MHP tarafından “salgınla mücadele” adı altında açıklanan paketlerden patronlara teşvik, işçi sınıfı ve emekçi halktan banka hesabı verilerek para yardımı istemek çıkmıştı. “Salgınla mücadele” adı altında işten çıkarma yasağı yerine “ücretsiz izin” uygulaması başlatılmış, bu ise salgın döneminde patronlar tarafından tam bir silah olarak kullanılmıştır. “Sözde” işten çıkarma yasağına karşın “ücretsiz izin” adı altında, 39 liradan 47 liraya “yükseltelen” brüt günlük ücretle fiilen işten çıkarılan işçilerin sayısı 2.5 milyona yaklaşmış bulunmaktadır. İşsizliğin oldukça yüksek olduğu koşullarda bu rakam oldukça önemlidir. Nitekim salgının ağır koşulları altında geçen 2020 yılında işsizlik yüzde 12.7 olarak ölçülürken, genç nüfusta işsizlik oranı yüzde 24.9’ları bulmuş durumdadır.

Hakim sınıfların “mücadele farkındalığı”: İşçi sınıfına ve halka saldırı!

Salgınla birlikte derinleşen ekonomik kriz, rejimin hakim sınıfların çıkarlarına göre politikaları hayata geçirmesine neden olmaktadır. AKP iktidarı uzunca bir süredir başta TÜSİAD’ın çıkarları olmak üzere, MÜSİAD ve TOBB’da kendilerini ifade eden patronların çıkarları doğrultusunda hareket etti. MÜSİAD ve TOBB’da temsil olunan patronlara kıyak için genel olarak başvurduğu yöntem, düşük faize dayalı bol kredi, yandaşları gözetim ihale ve teşvikler, “savunma sanayi” adı altında doğrudan akraba şirketlerinin işgal savaşları gerekçesiyle beslenmesi şeklinde gerçekleşti.

Ne var ki geline aşamada Merkez Bankası rezervlerinin tükenmesi, dış borç krizinin kapıya dayanması ve enflasyonun yüksekliği bu politikayı sürdürülemez kılmış durumdadır. Nitekim Berat Albayrak’ın istifası sonrasında yapılan “ekonomide ve yargıda reform” açıklama-

larıyla emperyalist mali sermayeyi ülkeye çekebilmek, döviz kurunu dizginlemek ve enflasyonu düşürmek için yüksek faiz politikasına geçilmiş durumdadır.

Bu politika esasen büyük patron örgütü TÜSİAD’ın talepleriyle örtüşmektedir. TÜSİAD “daha çok reform”, dış siyasette yumuşama, uluslararası piyasalara tam entegrasyon ve faizlerin artırılması talebini dillendirmekte ve “güvenceli esneklik” adı altında esnek çalışmanın kural haline gelmesini istemektedir. TOBB ve MÜSİAD sermayesi ise yüksek faizden; esnaf enflasyondan ve dövizdeki gerilemeye rağmen yapılan zamlardan şikayet etmektedir.

Bu durum Türk hakim sınıfları arasında bir çatlağa işaret etmektedir. Sermayenin büyükten küçüğe doğru temsilcilerinin öncelikleri farklılaşmış görünmektedir. Varolan bu durum anlaşıldığı kadarıyla Türk hakim sınıfları tarafından görülmüş ve en azından salgının ekonomik etkileri geçene kadar “birlik ve beraberlik” görüntüsü verilmek istenmektedir. Bu amaçla 26 Ocak günü TÜSİAD, MÜSİAD, TOBB ve TESK örgütleri tarafından yayımlanan bildiriye, ekonomide birinci öncelik olarak yüksek enflasyonun dizginlenmesi gerektiğini açıklayarak Türkiye’de yatırım ortamının iyileşmesinin, öngörülebilirliğin artmasının ve yeni teknoloji yatırımlarını çekmenin ancak bu yolla mümkün olacağını ileriye sürmüşlerdir.

Hakim sınıflar bir yandan “reform” açıklamalarına tam destek verirken diğer yandan ise iktidardan “kamu-özel işbirliği sürecinin başlaması”ni talep etmektedirler.

Bildiriye asıl önemli noktalardan birisi toplumda “enflasyonla mücadele farkındalığının artırılması” yani işçi sınıfı ve halkın bu saldırıya psikolojik ve siyasi olarak hazırlanması gerektiği çağrısının yapılmasıdır. Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız gibi büyükten küçüğe sermaye sınıfının talep ve beklentilerinin farklılaştığı ve bu duruma esasen TÜSİAD’ın taleplerini karşılayacak şekilde çözüm bulunmaya çalışıldığı ve hakim sınıfların bütün temsilcilerinin en azından salgın süreci geçene kadar iradi olarak ortaklaşılmasının hedeflendiği koşullarda, faturanın işçi sınıfı ve emekçi halka çıkarılacağı çok açıktır.

Derinleşen ekonomik krizin maliyeti halka

Türk hakim sınıflarını en azından salgının etkileri bitene kadar “birlik ve beraberlik” görüntüsü vermeye ve faturayı bir kez daha halka çıkarmaya iten neden elbette ekonominin içinde bulunduğu durumdur. Yaşanan ekonomik krize dair esnafın tahammülünün kalmadığını gösteren örnekler artıyor. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan’ın, Türkiye Genç İş Adamları Konfederasyonu yöneticilerini kabulünde yaptığı konuşmada, “Bazı dostlar geldi,

‘Dükânlar kapanıyor’ dedi, işte rakamlar ortada, kapanan filan yok” (22 Ocak) dediği koşullarda Cumhurbaşkanlığı Strateji Başkanlığı’nın açıkladığı rapora göre, 2020 yılında kapanan şirket sayısının bir önceki yıla göre yüzde 43.6 arttığı ifade edilmektedir.

AKP-MHP iktidarı ekonomik alanda her açıdan sıkışmış durumdadır. Bunun en yalın göstergesi bütçedir. 2015 yılında 23.5 milyar, 2019’da 124.7 milyar lira olan bütçe açığı 2020 yılında 172.7 milyar liraya kadar yükselmiş durumdadır. İşçi sınıfı ve halk çareyi borçlanmakta bulmakta, tüketici kredileri kullanımında da büyük bir artış yaşanmaktadır. Bireysel kredi kullanımı yüzde 42.7 artarken, toplam tüketici kredisi bakiyesi 673.7 milyar liraya ulaşmış durumdadır. Ne var ki bu kredilerin geriye ödenmesinde sorun yaşanmaktadır. Bunu tüketici kredileri ve kredi kartlarında takibe giren dosya sayısındaki artıştan gözlemlemek mümkündür. Kredi borcunu ödememiş kişi sayısı tüketici kredilerinde 405 bin, bireysel kredi kartlarında 367 bin olarak belirlenmiştir. Yeni eklenenler ile birlikte toplam “borcu devam eden kişi” sayısı epeyce yükselmiş durumdadır. Tüketici kredilerinde 2.3 milyon, bireysel kredi kartlarında 2.4 milyon kişinin dosyası “takip altında”dır. Kredi borçlusu gerçek kişi sayısı toplamda 3.4 milyon düzeyine gelmiş durumdadır.

İçinde bulunduğumuz koşullarda büyük şirketlerin vergileri sıfırlanırken asgari ücretliler zam ve vergiden belini doğrultamıyor. Vergi adaletsizliği uçurumu derinleşiyor. Vergi, halka acı reçete olarak yeni zamlarla faturalandırılıyor. Son olarak “deprem vergisi” olarak konulan ve “özel iletişim vergisi” olarak tanımlanan vergi yüzde 7.5’tan yüzde 10’a çıkarıldı. Bunun anlamı halkın telefon ve

interneti yüzde 33 daha zamlı kullanmasıdır.

Türkiye’de gelir eşitsizliği artmış durumdadır. En zengin % 20 ile kalan % 80 arasında gelir farkı 7.5 kata çıkmıştır. Buna bağlı olarak kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasının doğrudan sonucu olarak kişi başına en düşük gelir sıralamasında T. Kürdistanı illeri ilk sıralarda yer almaktadır. Kürt illeri katmerli bir yoksulluğun pençesindedir. Türk-İş’in “Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırması”na göre Ocak ayında dört kişilik ailenin açlık sınırı 2 bin 652, yoksulluk sınırı 8 bin 638 lira olmuş durumdadır.

Bu koşullar altında patron örgütlerinin, işçi sınıfı ve halka karşı ortak hareket etmesi anlaşılırdır. Sınıf çıkarları gereğidir. “Esnek çalışma” dayatılan, Kod-29’la işten atılan ya da 1.140 TL ile ücretsiz izne yollanan işçinin, Tarım Kredi’den aldıkları kredileri ödeyemeyen ve hayvanlarına, traktörlerine haciz yağın köylünün; dükkanına kilit vurulan esnafın, işsizlikten ve yoksulluktan intiharın eşğine gelen kitlelerin sırtına yeni vergi ve zamlarla birlikte “enflasyonla mücadelede” adı altında yeni bir reçete sunulmaktadır.

Mayalanan öfkeye, krize çareleri daha fazla saldırganlık

Hakim sınıflar bu durumun işçi ve emekçilerde derin bir öfke ve tepki yaratacağını hesap ettiklerinden “enflasyonla mücadele farkındalığının artırılması” adı altında “halkın hazırlanması”nı istemektedirler. Bunun anlamı devletin önümüzdeki süreçte iletişim ve propaganda aygıtları aracılığıyla her türden gericiliğin, şovenizmin, ırkçılığın, ataerkilliğin topluma dayatılmasına paralel faşist devlet terörünün daha da artırılmasıdır.

Nitekim bunun işaretleri fazlasıyla vardır. Boğaziçi öğrencilerinin eylemini kıramayan devlet, devreye kara propagan-

dayı sokmuştur. Coğrafyamızın dört bir yanında ama özellikle de Kürt illerinde, her türlü açıklama, faşist polis terörüyle engellenmektedir. HDP’nin kapatılması tartışmaları devrededir. Devrimciler sokak ortasında kaçırılmakta, gözaltında kaybetme tehditleri devreye sokulmaktadır. Kadın katliamı sürgit devam etmekte, İstanbul Sözleşmesi’nin kaldırılması tartışmaları yeniden gündeme getirilmektedir. Yalova’da Alevilerin evleri, Tokat Almus’ta köyleri işaretlenmektedir.

AKP-MHP iktidarı bununla yetinmemekte, sınır dışında da saldırgan politikasını sürdürmektedir. Neredeyse her gün Rojava’da Ayn İsa bölgesine saldırılmaktadır. Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar ve Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler, Bağdat ve Erbil’e giderek yeni saldırı ve işgal hazırlıkları yapmaktadır. Son MGK toplantısı sonrasında yapılan açıklamada, rejimin dışa yönelik işgal saldırılarına ve provokasyonlarına “kararlılıkla” devam edeceği ilan edilmiştir.

Egemenler bir yönetememe krizi içindedirler. Bunun işaretleri, hakim sınıf temsilcisi partilerinin ve oluşturdukları ittifakların durumundan da anlaşılabilir. AKP’nin “tek adama dayalı” sistemi kriz içindedir ve gerekli kitle desteğini kaybetmiştir. Bunu kendileri itiraf etmekte ve yeni ittifaklar, saflaşmalar gündeme gelmektedir. AKP’nin içinden iki burjuva faşist parti çıkmış, MHP bölünmüş ve kendi içlerindeki “hesabı” sokaklarda çok iyi bildikleri yöntem olan “pusu”larda çözme derindedir. CHP’den Kemalist kanadın bir kesimi kopmuş, Saadet Partisi kapağı Cumhuriyet İttifakı’na atanmış peşine düşmüştür. Öte yandan hakim sınıf partileri arasında “çok özel” bir yeri olan Vatan Partisi’nin iki önemli kadrosunun partiden ayrılması dikkat çekicidir. Bu gelişme, Ankara’nın karanlık koridorlarında ve kulislerinde hakim sınıf partileri arasında yaşanan kışıma ve saflaşmanın son halini göstermektedir. Türk devlet geleneği ve Türk-İslamcı yapının bu dağılımı şüphesiz ki, derin bir sistem krizine işaret etmektedir.

Birleşik devrimci mücadelenin önemi

Hakim sınıfların içinde buldukları krizi kullanabilecek ve bu krizden işçi sınıfı ve halkın yararına bir politika geliştirebilecek devrimci hareketin toplumdaki durumu bilinmektedir. Faşizmin her türlü saldırısına karşı devrimci hareketin direnişi değerlidir ancak yetmemektedir. Devrimciler gerçekçi olmak zorundadırlar. Süreç devrimcilere her türlü grupsal kaygıdan uzak, birleşik-devrimci mücadeleyi ör-

meyi dayatmaktadır. Son olarak gözaltında kaybetme saldırısına karşı geliştirilen ortak pratik devrimci duruş bu anlamıyla örnek bir yerde durmakta ve yürünmesi gereken yolu göstermektedir.

Halihazırda HBDH güçlerinin “Faşizmi Ezelim, Özgürlüğü Kazanalım” kampanyası bu açıdan değerlendirilmelidir. Kuşkusuz birleşik duruş, mücadelenin her niteliği, her biçimi ve düzeyinde acil bir ihtiyaç ve zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır.

Devrimci-demokratik güçler; demokrasi, özgürlük ve özgür bir gelecek mücadelesinde birleşik bir duruşu örgütlemeyi en geniş emekçi kitlelere taşıma göreviyle karşı karşıyadırlar. Birleşik mücadele, devrimci-demokratik ve yurtsever güçlerin organik bir toplamının ötesinde işçi sınıfı ve emekçi yığınların arasında; Kürt ulusu ve azınlık milliyet ve inançlar nezdinde faşizme karşı yan yana, omuz omuza yürüme, birlikte mücadele etme kültürünü inşa etmelidir!

İşçi sınıfı ve emekçilerin değişik il ve bölgelerde süregelen direnişlerinin birleştirilmesini bunların köylülerin, kadın ve LGBTİ+ların direnişiyle buluşmasını hedeflemeliyiz.

Kuşkusuz bu uzun erimli, ısrarlı bir çabanın sonucunda gerçekleşebilecek bir hedefdir. Sözelimi, devrimci güçlerin yurtsever hareketle yan yana duruşu şovenizme karşı bir barikat kurarken, Alevilerin, diğer direniş odaklarıyla etkileşimi ve dayanışması da güçlenecektir. Aslolan kitlelerin bugün pandemiyle birlikte derinleşen işsizlik, açlık ve yoksulluk vb. temel gelişmelerine dokunabilmektir!

Açık ki faşizme karşı zaferi ancak onun sömürü ve zulmüne maruz kalmış tüm toplumsal kesimlerin birleşik mücadelesiyle kazanabiliriz. Bunun içinde birleşmekten ve birlikte mücadele etmekten başka şansımız yoktur.

Her bölge ve alanda örgütlülüklerimiz kendi gerçekliğine uygun olarak birleşik mücadele tartışmaları ve pratik süreciyle nasıl ilişkileneceğine karar vermeli; sürecin bir parçası olmak ve üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmek temel yaklaşımıyla hareket etmelidir.

Birleşik mücadele güçlerinin hangi yol ve yöntemlerle yürüyeceğine ilişkin tartışması, ucu bağlanmış bir tartışma değildir. Her alanın özgünlüğüne göre de değişiklik arz edecektir. Bu bakımdan kitlemizin sürece katılımının sağlanması bu tartışmanın da zenginleşmesine de vesile olacaktır.

Faşizmi, işçi sınıfı ve tüm ezilen emekçi kitlelerin birleşik mücadelesiyle yenecek özgürlüğü kazanacağız!

Köyler bankaların sürek avına çıktığı yerler haline gelmiştir. Her gün birçok köyde üreticilerin tek geçim kapısı olan üretim araçları yağmalanıyor, hacizle el konuluyor.

Tarım, Finansman ve Çöküş

Köylünün tarımsal üretimini sürdürebilmesi için üretim araç gereçlerinin sürdürülebilir bir finansman gelirinə sahip olması ve ürün girdi paritesinin üreticinin lehine oluşturulmuş olması gerekmektedir. Köylü mahsulünden kar elde edebilirse, para kazanabilirse sonraki üretim sezonuna devam edebilme gücüne sahip olur. Aksi takdirde üretim durur. Siyasi iktidar partisinin üretmiş olduğu tarım politikası küçük üreticinin üretim dengesini bozmuş, tarımsal gereçlerin (tohum, gübre, mazot, ilaç, elektrik, traktör vb.) yüksek girdi maliyeti kar yerine zarar ettiren unsur haline dönüşmüştür. Ekonomide her yıl tekrarlanarak kendini üreten kriz sarmalı köylüyü bankalara, kredi kooperatiflerine, tefecilere mahkum etmiştir. Görevi paradan para kazanmak olan bankalardan yüksek faizle çekilen krediler bir süre sonra köylünün prangası olmuştur.

Bu bağlamda tarımı tasfiye etme araçlarından biri de Ziraat Bankası olmuştur. 1888 yılında kurulan Türkiye'nin ilk bankası Ziraat Bankası kuruluş görevleri arasında "Köylüye kredi vermek, tarım alanında kurulan ve kurulacak olan şirketlere kredi vermek, köylünün hayvan ve araç gereç ihtiyaçlarını sağlamak" yükümlülüğü bulunurken banka bugün çiftçiye, köylüye, küçük üreticilere "kredi vermek, küçük üreticiye alan sağlamak" şöyle dursun bir avuç komprador burjuvaya mali finans desteği sağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Banka köylüye piyasa koşullarının altında vermediği krediyi (Ziraat kredisi yasa gereği piyasa şartlarının altında olmalıdır) Demirören grubuna burjuva-feodal medya patronu olsun diye 700 milyon € verebiliyor. Aynı şekilde iflas etmiş Ora AVM'ye 285 milyon €, batan Simit Sarayı'na 500 milyon € veriyor. Hem de yıllarca geri ödemesiz. Bugün kuruluş amacına taban tabana zıt icraatlar yapan bankanın görev kapsamı değiştirilerek AKP'nin temsil ettiği sermaye gruplarına finans sağlamak haline getirilmiştir.

Köylü/küçük aile işletmeleri düşmanı bankanın son vukuatı sayıştay raporuyla ortalağa saçılmıştır. Ziraat Bankası kara para aklama, vergi cenneti olarak bilinen British Virgin adalarında bir şirkete 2014 yılında üç yıl geri ödemesiz, on yıl vadeli verdiği 1,6 milyar \$'lık krediyi hala tahsil etmemiş, yedi yıl içinde parasını almak için hiçbir teşebbüste bulunmamıştır. Çiftçinin/köylünün ödeme gücülüğü yaşadığı kredi borçları karşısında cevval olan banka, beklemeden haciz kararları çıkartarak (köylünün üretim araçları haciz edilemez yönünde yargı kararı olmasına rağmen) köylünün evine, toprağına, traktörüne el koyarken bugünün kur hesabıyla 12 milyar TL civarında olan alacağı için sessizce beklemiştir. Bankanın köylüye ceberrut, burjuva feodal sermayeye stepne olan icraatları basit bir banka politikası değildir. Bu AKP'nin tarım politikasının mali finans ayağında uygulandığıdır. Özcesi kapitalist emperyalist tarım-gıda tekellerinin IMF, DB ve DTÖ aracılığıyla yarı sömürge ülkelerin tarımsal alanına neoliberal serbest piyasa ekonomi politikasını yerel siyasi iktidarlar eliyle uygulatılmasıdır.

Uluslararası Para Fonu(IMF) ve Dünya Bankası'nın (DB) Tarım Reformu Uygulama Projesi(TRUP) içinde yer alan " tarımsal kredi faizlerinin piyasa koşullarına getirilmesi talimatı yerine getirilmekle kalmamış Tarım Kredi Kooperatifleri- Köylünün değimiyle Tarım Tefeci Kooperatifi – eliyle Tarım ve Orman Bakanlığı piyasa koşullarının 2-3 katı üzerinde faiz oranıyla köylüyü ödeyemeyeceği borçların altına sokmuştur.

Ülkemizde köylünün kronikleşmiş sorunlarından biri olan ithalata bağımlı hale getirilen tarımda yüksek girdi maliyeti üretimi de sekteye uğratıyor. Düzenli olarak artan girdi maliyetine karşı çiftçinin, köylünün ürettiği ürün maliyetinin altında fiyatlarla alıcı buluyor. Bu da üreticiyi kısır borç sarmalıyla karşı karşıya bırakıyor. Kar elde edemeyen, ürettikçe borcu artan köylü getirisi götürüsünü karşılayamadığından üretimden çekiliyor.

Ali Ekber Yıldırım "Üretme Tüket/ İthalat- Siyaset-Rant kışkacında Tarım" adlı kitabında eskiden bezelyesiyle meşhur ve bezelye şenliği gerçekleştiren Afyon'un güney kasabasında yaşayan köylülerin neden üretimden, toprağından vazgeçtiğini şöyle anlatıyor;

"Köylerdeki değişim bölgelere farklılık gösterse de genel olarak tarımsal üretimden bir kopuş yaşanıyor. Kimi bölgelerde daha hızlı kimi bölgelerde daha yavaş. Gerçek artık şu ki köyler artık eski köy değil. Ge-

çimlik tarım yapanlar da piyasaya üretenler de memnun değil. Köy marketlerinde satılan ithal ürünler onları üretimden iyice uzaklaştırıyor.

Türkiye, Amerika, Kanada ve Ukrayna'dan bezelye ithal ederken, Afyon'un güney kasabasında bezelye üretimi bitti. Az sayıda çiftçi az sayıda üretim yapıyor.

Köylülere neden bezelye üretmedikleri sorulduğunda bir çok neden saydılar. En önemli yüksek girdi maliyeti nedeniyle çiftçinin para kazanamıyor oluşu.

* Bezelye üretimi çok zahmetli. Köyde kimse kalmadı. Yaşlı nüfus bezelye ekmek istemiyor.

* Su yeterli olmadığı için üretim yapılamıyor.

* Alıcısı olmadığı için üretim yok.

* Markette daha ucuza ithal bezelye var.

* Çiftçi para kazansa yine de bu işi yapar."

9 bin yıl önce evcilleştirilen bezelyenin kökleri bu topraklarda – Bereketli Hilal'de- 9 bin yıl geriye uzanırken bugün köylü üretim maliyetini karşılamadığı için ekimi bırakıyor, tarlalar boş kalıyor.

Köyler bankaların sürek avına çıktığı yerler haline gelmiştir. Her gün birçok köyde üreticilerin tek geçim kapısı olan üretim araçları yağmalanıyor, hacizle el konuluyor. AKP'nin tarım politikası; köylünün üretmediği, tarımda tamamen ithalata bağımlılık ve kapitalist-emperyalist tekellerin piyasayı kontrol ettiği bir tarım rejimidir. AKP'nin 18 yıllık kırsal alan politikası budur.

Devletin resmi rakamları çiftçinin, köylünün üretimden uzaklaştığını gösteriyor. TÜİK'in verilerine göre 2002 yılında toplam tarım alanı büyüklüğü 41,1milyon

hektarken bugün tarım alanı büyüklüğü 37,7milyon hektara gerilemiştir. Üzerinde ekim yapılan tarım arazisi büyüklüğü ise 23milyon hektar civarındadır. 18 yıl içinde 3,5milyon hektarlık tarım arazisi kaybı yaşanmıştır. Yine TÜİK verilerine göre tarımda istihdam edilen kişi sayısı 7milyon 458 binken bu sayı 5milyon 97bin kişiye düştü. Buna karşılık ülke nüfusu 20milyon artmıştır. Ülke nüfusu artarken tarım nüfusunun azalması gıda krizinin de kapıda olduğuna işaret eden başka bir noktadır. Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) içinde tarımın payı %10'lardayken bugün yarı yarıya azalarak %5 civarına gerilemiştir. TÜİK verilerine göre tarımın istihdam içindeki oranı %17'dir. Bir önceki yıla göre Ekim 2020'de tarımda çalışan sayısı 250bin azalmıştır.

TÜİK'in üzerinde oynanan sipariş verileri bile tarım alanında yaşanan sorunları gizleyemiyor. Her üretim sezonu zarar eden küçük üretici kapitalist emperyalist tekellerin kontrolü altındaki piyasada gündü güne yoksullaşılıyor. Köylü bir yandan artan girdi maliyetine karşı mücadele verirken diğer yandan uluslararası tekellerin karına kar katmak için yapılan ithalata karşı mücadele veriyor. İthalat nedeniyle köylünün ürünü pazara ulaşmadan zarara uğruyor. Köylü zarar ettikçe karına kar katıyor. Bankalar köylünün üretim araçlarına el koyarken milyonlarca hektarlık tarım arazisi üretim alanı dışına çıkmışken Afrika'dan kiralanmış 1milyon hektarlık tarım arazisiyle köylünün yaşadığı sorunlar çözülemez aksine daha da derinleşir. Sorunun çözümü yüksek girdi maliyetini düşürmekten, ithalattan, kapitalist tarım tekellerinin neoliberal serbest piyasa politikasından vazgeçmektir.

Pandemi Fırsatı; Geçici Olan Hak Gaspları Kalıcı Hale Getiriliyor!

Patronların pandemi de 'neşesi yerindedir.' Pandemi de çıkarılan mücadele kalkanlarıyla işçi ve emekçilerin birikimleri sermayeye peşkeş çekilmiştir.

Pandeminin dünyada açığa çıkardığı ortak nokta sınıflar arası eşitsizliği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermesidir. Emperyalist-kapitalist sistemin egemen olduğu dünyada bu eşitsizliğin özü sınıf çatışmalarıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin bir sağlık krizinde dahi işçilerin emekçilerin salgın koşullarında canları pahasına çalıştırılması kapitalist düzenin varoluş koşullarından birisidir. Bu varoluş koşulu olan sınıfsal konumlanışı pandemi koşulları tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir. Pandeminin başından itibaren egemenler sınıfsal konumlanışlarını gizlemeye gerek duymamışlardır. İnsanlar canlarıyla uğraşırken, sağlık hakkına erişemezken kimileri test kitleri ile oyuncakla oynar gibi oynamış, kimileri kendini korumak için ada kapatmış kimileri de herhangi olumsuz duruma karşı özel jetlerini ve özel hastanelerini hazır etmişlerdir. Bunlar gibi birçok örnek hafızalarımızdadır. Bazıları kafa karıştırmayacak kadar net sınıfsal konumlanışı bizlere vermektedir.

Pandemiyi sermaye sınıfı böyle yaşarken işçi ve emekçiler açıklıkla salgın arasında tercih yapmaya zorlanmış, hastalık koşullarında çalışmak zorunda bırakılmışlardır. Sağlık hizmetlerine ulaşamayarak binlercesi hayatını kaybetmiştir. Dünyada pandemi de en fazla vaka sayıları ve ölümlerin alt gelirli olanların yaşadığı bölgelerde ve işçi sınıfının bulunduğu havzalar da olması tesadüf değildir.

Pandeminin yaşandığı bu dönemde ortak noktalardan birisi de sermaye sınıfının pandemiyi fırsata çevirme adımlarıdır. İstisnasız tüm ülkelerde pandemi ile beraber egemenler ezilenlerin kazanılmış haklarına saldırmışlardır. Pandemi bahanesi ile sermaye önlem adı altında hak gasplarına gitmiştir. Şimdi mesele bu hak gasplarının kalıcılaştırılmasıdır.

Ülkemizde pandeminin başından itibaren iktidar sahipleri sermayenin yanında olduklarını net bir biçimde ortaya koymuşlardır. Sermaye kalkan paketleri sunarken halka kolonya vaat etmişlerdir. Pandemi bahane edilerek işçilerin örgütlenme hakkı, grev hakkı üçer ay sürelerle belirsiz bir tarihe ertelenmiştir. İşçi ve emekçiler işten çıkarmalar yasaklanıyor adı altında ücretsiz izin dayatması ile günlük 39 liraya mahkûm edilmişlerdir. Bu sürenin ne kadar olacağı belirsizdir. Patronlar ücretsiz izin dayatmasını işçilere karşı kullanmaktadır. Çalışan işçilerin başında sopa olarak kullanılan ücretsiz izin dayatması karşısında işçiler yasal anlamda çaresiz kalmaktadırlar. Aynı dönemde ilk elden işçi ve emekçilerin kıdem tazminatlarına saldırılmış ancak gelişen toplumsal muhalefet nedeni ile geri adım atılmak zorunda kalmıştı. Yine pandemi döneminde hak gasplarına, çalışma koşullarına, işten atılmalara karşı yapılmak istenen gösteri ve yürüyüşler pandemi bahane edilerek valilikler, kaymakamlıklar tarafından yasaklanmakta

işçi ve emekçilerin yolları devletin kolluk kuvvetleri tarafından zor yolu ile kesilmeye çalışılmaktadır. Bu durum artık rutin bir hal almıştır. Koronavirüs salgınıyla birlikte İş Yasası'nın geçici 10. maddesiyle istihdam güvencesi sağlamak için işten çıkarma yasağı getirildiği iddia edilmiş, aynı düzenlemeyle patronlara İş Kanunu'nun 25/2 maddesiyle işten atma hakkı tanınarak işten atmalar kolaylaştırılmıştır. İş Kanunu 25/2 Maddesine dayandırılarak Kod 29 ile işten atılan işçilerin sayısı özellikle pandemi döneminde artış gösterdi. "Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri" gerekçesiyle suçlanan işçiler, SGK'nin kodlamasına göre Kod 29 ile işten çıkarılmakta ve hiçbir hakkını alamamaktadır. Kod 29 ile işçiyi işten çıkaran bir patronun hiçbir ispat yükümlülüğü ve işçi mahkemede aksini ispatlarsa bile maddi anlamda bir cezai işlem sorumluluğu yok.

"İşten çıkarma yasaklanıyor" adı altında çıkarılan yasanın yürürlüğe girdiği Nisan 2020 itibariyle özellikle sendikal faaliyet yürütülen fabrikalarda patronlar ispata gerek duymaksızın Kod 29 ile birçok işçinin işine son verdi. Son dönemde Çorum'da Ekmekçioğulları, Kocaeli'de Baldur fabrikasında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na, Uşak'ta Kaynak İplik'te Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası'na üye olan işçiler Kod 29 ile işten atıldı. Kod 29 ile işten atmalar, pandemi döneminde yüzde 70 arttı. Pandemi ile beraber geçici olarak geçilen evden çalışma, esnek ve güvencesiz çalışma, örgütsüz çalışma çıkarılmak istenen ve çıkarılan yasalarla kalıcı hale getirilmek istenmektedir. Pandemi bahane edilerek iktidarın attığı her adım çalışma yaşamının sermaye lehine yeniden düzenlenmesi için atılmaktadır. Öyleki tüm sermaye temsilcileri düzenin yeniden kurulduğunu dillendirmekte, iktidara bu yeni düzene göre pozisyon alınması telkininde bulunmaktadırlar. Bu yeni pozisyon tüm alanlarda işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırı anlamı taşımaktadır. Pandemi bahane edilerek törpülenen ya da geri alınan bu hakların sermayenin lehine yeniden düzenlemek yeni düzenin adıdır. Tıpkı OHAL dönemi geçici olan birçok

uygulamanın kalıcı olduğu gibi pandemi döneminde getirilen uygulamaların kalıcı olması hedeflenmektedir.

Patronlar servetine servet kattı!

Pandemi dönemi ile işçi ve emekçilerin daha fazla yoksullaştığı, açlığa ve işsizliğe mahkûm edildiği ortadadır. Bunun yanında sermaye sınıfı tam tersine kazançlarını katlamışlardır.

2020 yılında dünyanın en zengin isimleri servetlerine servet katmaya devam etti. Bloomberg Milyarderler Endeksi'ne göre 2020'de en zengin 500 kişinin toplam serveti 1,8 trilyon dolar arttı ve 7,6 trilyon dolar oldu. Böylelikle 2020, 8 yıldır tutulan endeks tarihinde 500 milyarderin servetlerini en hızlı artırdığı yıl olarak kaydedildi. Ülkemizde sermaye sınıfı temsilcileri karlarını artırmaktan geri kalmadılar. İşçileri ücretsiz izne çıkaran Migros tarihinin ciro rekorunu kırdığını açıkladı. Yine veliahtlarının "sakin ol champ..." söylemiyle hafızalarımıza kazınan Sabancı Grubu, Koç Grubu vb. gibi sermaye sınıfı kârlarını artırdıklarını övünerek açıkladılar. Patronların pandemi de 'neşesi yerindedir.' Pandemi de çıkarılan mücadele kalkanlarıyla işçi ve emekçilerin birikimleri sermayeye peşkeş çekilmiştir. İnsani bir kriz durumunda dahi, işçi ve emekçilerin yanında durmayan, kendi sınıfsal konumlanışına uygun olarak patronları tercih eden iktidarın bu süreci sermayenin lehine çevirmek için harcadığı gayret bu sonucun elde edilmesinde belirleyicidir.

Yaşanan ekonomik krizi daha da derinleştiren pandemi ile birlikte krizden çıkış yolu olarak görülen her cephede emeğe saldırı politikası hızlı bir şekilde devam etmektedir. Bunun yanında işçi ve emekçilerin itirazı gün gün artmakta, görünür hale gelmektedir. Parça parça gelişen eylemler kimi yerlerde kazanımla sonuçlanmaktadır. Saldırıları artarken bu parça parça direnişlerin bütünleşmesi, saldırılara karşı koyuşun örgütlenmesi ve saldırıları geri püskürtmenin geçerli yolu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu birlikteliği sağlamak bugün her cephede süren sınıf savaşımı ezilenler lehine döndürülmesini sağlayacaktır.

Tarımda Köleliğin Adı: Sözleşmeli Üretim! (2/2)

*Tarımdaki plansız üretimi
çözmek için öne sürülen
sözleşmeli üretim demek;
Köylünün
emeğine, toprağına
yabancılaşmasıdır.
Köylünün toprağı
üzerindeki hâkimiyetini
özel şirketlere, tüccara-
tefeciyeye, hal simsarlarına,
büyük market zincirlerine
kaptırmasıdır.*

Neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikalarıyla birlikte devletin tarımsal üretim alanlarından çekilmeye başlaması ve kamu mekanizması tarafından yaratılan boşluğun (tarım -KİT'lerinin özelleştirilmesi veya işlevsiz hale getirilmesi, tarımsal kalkınmayı desteklemek amacıyla kurulan Ziraat Bankası- Tarım Kredi Koopertiflerinin, köylünün mülksüzleştirilmesinde borç kredi tuzağı olarak kullanılması, desteklerin kaldırılması, var olanların ise piyasa koşullarında sembolik düzeyde içinin boş olması vb...) kapitalist tekellerle ve komprador sermaye tarafından doldurulması çiftçi, köylü için pazarda eşit olmayan güçlerin mücadelesinden başka bir şey değildir. Her mevsim tekrarlanan bu kısır döngü bir süre sonra köylünün iflas ederek üretimden çekilmesiyle sonuçlanıyor ve başka alternatifi olmadığından şekere bulanmış zehirli sarmaşık olan sözleşmeli tarıma geçmesine neden oluyor.

Siyasi iktidar erkiyle uygulanan IMF-DP-DTÖ tarım politikası sadece köylülüğün sonunu hazırlamıyor, gıdanın ilk basamağı olan tarımın tasfiyesi, emekçi halk sınıflarını açlığa-yoksulluğa mahkûm ediyor. Bu sorun toplumun tüm katmanlarını ilgilendiren stratejik öneme sahip bir sorundur.

Türkiye'de tarım alanının yaşadığı sorunların başında yer alan plansız, programsız kendiliğindenci üretim rejiminin sorumlusu olarak köylüler gösterilmek istense de, asıl sorumlu siyasi iktidarı elinde bulunduran sermaye erkidir. Yaşanan her türlü sorun karşısında savunmasız bırakılan köylü ekim zamanı geldiğinde hangi mahsülü ekeceğine,

algısal tecrübesiyle karar veriyor. Bir önceki sezon hangi ürün deseni para kazandırmış ise bir sonraki ekimde ona yöneliyor. Plansız ve kendiliğindenci üretim rejimi köylüyü kendi kaderiyle başbaşa bırakan bir sistemdir. Bu sorunu çözmesi gereken kurum Tarım ve Orman Bakanlığı iken, Bakan "çözüm" (çözumsuzlük) mercii olarak sermayeyi, özel şirketleri işaret ediyor. Kendi mesuliyetinde kamu adına çözülmesi gereken şey tek amacı kar sağlamak olan özel sermaye odaklarına havale edilerek çözüm şöyle dursun, köylü için daha büyük sorunların kapısını ardına kadar açmış oluyorlar.

Tarımdaki plansız üretimi çözmek için öne sürülen sözleşmeli üretim demek;

Köylünün emeğine, toprağına yabancılaşmasıdır.

Köylünün toprağı üzerindeki hâkimiyetini özel şirketlere, tüccara- tefeciye, hal simsarlarına, büyük market zincirlerine kaptırmasıdır.

Köylünün tarlasına ekeceği tohumun özel şirketler tarafından belirlenmesidir./ Köylünün hangi tohumu kullanacağı konusunda söz hakkını yitirmesidir.

Köylünün hangi ilacı hangi sıklıkla kullanacağı konusunda söz hakkı olmasıdır.

Köylünün traktörü ve diğer ekipmanları için mazotu nereden alacağı hakkın-

da söz hakkının olmamasıdır.

Köylünün tarlasını hangi sıklıkla sulamasına şirketlerin karar vermesidir.

Köylünün sözleşme yükümlülükleri gereğince yüksek verim için gübre-tarım ilacı gibi kimyasalları aşırı kullanması, aşırı sulama ihtiyacı oluşması toprağın ve yeraltı sularının zehirlenmesidir. Bu da toprağın kullanım ömrünün azalması yani köylünün tek geçim kapısı olan üretim metasının yok olması, sözleşmeli üretimin kaçınılmaz sonuçlarındandır.

Bu listeyi daha da uzatabiliriz ama bu kadar yeterli olacaktır. Özcesi sözleşmeli tarımsal üretim köylünün kendi toprağında karın tokluğuna çalışan mevsimlik işçi olmasından başka bir şey değildir. Ki bu politikanın temel hedeflerinden biri de budur. Türkiye tarımında tamamen tekelci şirketlerin egemen olması Türkiye çiftçi ve köylüsünün bu şirketlerin salt işçisi, tarım proleterleri haline getirilmesidir. Tarımsal alanda uygulanan ihracat-ithalat politikalarından yeni üretim modeline kadar bütünlüklü olarak bakıldığında bu nokta rahat görülecektir. Bu açıdan bakıldığında konunun esasında bağımlılık sorunuyla ilgili olan boyutu daha da öne çıkmaktadır, çünkü sözleşmeli tarımsal üretim modeli demek tam da bu anlama gelmekte; yarı-sömürge, yarı-feodal bağımlı yapısını derinleştirmekte, bunu pekiştirmektedir. Bu da ülke tarımındaki politikalara karşı

mücadelenin demokratik devrim mücadelesinin milli yönünün de bulunduğunu gösterir. AKP'nin " yerli ve milli" diye sunduklarının gerçekte nasıl bunların karşıtı olduğu buradan rahatça anlaşıl- maktadır.

AKP'nin son 18 yılda uyguladığı tarımsal politikalar, üretim modelleri destekleme biçimleri, ithalat- ihracat politikaları, tarım alanlarının imara açılması, ekim yapılan alanların daralması, kredi politikası, sigorta yapısı, sanayi-tarım dikey birleşmeleri, tarımın yatay daraltılması, tarımsal nüfusun sürekli düşürülmesi stratejik hedefi, tohum yetiştiriciliğine ilişkin hayata geçirdikleri uygulamalarla gıda güvenliğinin, tarımsal ürünler ve bunlara bağlı gıda ürünlerinin fiyatlarının sürekli yükselmesine bakıldığında ortaya çıkan en temel eksikliğin bu alandaki örgütsüzlük olduğu çok net görülmektedir. Bu durum politika geliştiricilerin elini rahatlatırken üreticilerin yani tarım emekçilerinin elini zayıflatmaktadır, güçsüzleştirmektedir. Tarımsal alanda sendikasızlık, kooperatiftsizlik demek sorunların kitlesel olarak dile getirilmemesi, savunulamaması dolayısıyla bunlara dönük hak arama taleplerinin gelişmemesi demektir. Bu da emperyalist-kapitalist neo-liberal politikaların tarım alanını teslim almasına yol açacaktır.

KADINLARIN BİRLİĞİ

MARIA'DAN MERAL'E... BARBARA... AYFER... BEŞLER... GÜZEL'E...

Tarihi "eksik, yalan, yanlış, yanlı" yazanlara sitem eden "mağdur" rolünü reddedip, bir yandan geleceği kurarken diğer yandan da kendi tarihimizin yapıcıları ve yazıcıları olarak yaşam ve mücadeledeki yerimizi almalıyız.

Tüm karşı çıkışlara rağmen iddialıyız ki, tarih, ekonomik ve toplumsal olarak egemen olanların (burjuvazi, beyaz, erkek vs...) kalemiyle yazıldığı için yalan, yanlış, yanlı ve en iyi ihtimalle de eksiktir. Peki tarihin bu "en iyi ihtimalle" eksik yazımını kabul etmemiz ya da masumane göstermemiz mümkün mü? Hikayelerin "eksik" olan kısımlarında ne var, öncelikle ona bakmalıyız masumiyet atfetmek için.

Bu "en iyi ihtimal"ın altında örneğin Maria'nın öyküsü vardır. Yakın zamana kadar kendisinden haberdar dahi olmadığımız, Karadeniz'de M. Kemal'in emriyle katledilen 14 komünistin yanından "ganimet" olarak Yahya Kaptan katilinin alıkoyduğu Maria. TKP kayıtlarına göre Meryem... TKP mi onun ismini Meryem'leştirmiş yoksa kendisi mi Anadolu topraklarına gideceği için seçmiş bu ismi bilmiyoruz. Hatta bazı kaynaklarda Semiramis olarak da geçiyor ismi. Sadece Mustafa Suphi'nin eşi olarak bu topraklara geldiğini söyleyen de var; Sovyet devriminin aktif bir militanı olup, Bakü'de Türki-

yeli komünistlerle tanışıp onlarla enternasyonalist bir devrimci olarak bu yolculuğa çıktığını da... Kimileri Rus, kimileri Ukraynalı (Odessa) olduğunu söylüyor. Kimileri satıldığı Rizeli kabadayılardan tecavüzü sırasında hayatını kaybettiği, kimileri ileri yaşlara kadar yaşayıp sokaklarda öldüğünü iddia ediyor. Yani öylesine belirsiz, öylesine bir hayalet gibi dolaşıyor tarihin yapraklarında... Nereli olduğu, nasıl öldüğü, hatta ismi bile tam olarak bilinmezken, net olan tek bir şey varsa o da Maria'nın "sessizlik suikastine" uğradığıdır. Tarih yazımının "eksik" sayfalarında işte böyle kocaman hayatlar var. Hala "en iyi ihtimal" diyebilir miyiz bu duruma? Öfkelenmeden durabilir miyiz?

Ülkemizdeki komünist hareket içinde -şu ana kadar bildiğimiz- ilk ölümsüzleşen kadın olan Maria'dan sonra da devrimci ve komünist hareketten yüzlerce kadın bu onurlu yolda yaşamını yitirdi. Biz de Meral Yakar, Sırma Boyoğlu, Elif Ataklı, Nurhayat Teke, Bahar Yıldız, Cahide Karakaş, Kamile Öztürk, Besime Doğan, Suna Yıldırım, Fecire Yıldırım, Zühre Dersim, Perihan Çolak, Hatice Dilek, Kumriye Cihan, Huriye Çıtak, Gülseren Ağgöl, Yıldız Çiçek, Nurgül Yaşar, Yıldız Ayriç, Barbara Anna Kirstler, Nurgül Bölükbaş, Fethiye Batmaz, Nilüfer Atav, Kader Özgül Kılıç, Özlem Sürgeç, Süheyla Dağdeviren, Dilek Konuk, Elif Külekçi, Leyla Karakoç, Ayfer Celep, Münire Sağdıç, Fehiman Bozgurt, Nergiz Gülmez, Emel Kılıç, Sevda Yıldız, Dilek Polat, Mehtap Kara, Çiğdem Yılmaz, Sefagül Kesgin, Nurşen Arslan, Fatma Acar, Gülizar Özkan,

Derya Aras, Suzan Zengin, Nesibe Kaş, Gamze Gülkaya, Hatayi Balcı, Esrin Güngör, Güzel Şahin yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurladık sınıf mücadelesinin ölüm-yaşam arasındaki diyalektik bağında. Egemenlerin tarihi, ezilenin ezileni kadınları görmezden gelse de, eksik sayfalarında bıraksa da, biz yoldaşlarımızın yaşamlarından, mücadelelerinden, bilinçlerinden, zorlukları aşma pratiklerinden, ataerkinin bizi içine hapsedmeye çalıştığı toplumsal rolleri parçalayışlarından, kimliğimize yapıştırılan "kendine güvensiz"liği yırtıp atmalarından, "yedek" olarak konumlandırma çabalarına karşın önderleşmelerinden, komutanlaşmalarından ve tabii ki hatalarından, zayıflıklarından vs. öğrenmek için özel bir çaba içinde olmalıyız. Onların artlarında bıraktıkları kocaman boşlukları doldurmayı "göreve çağrı" olarak kabul ediyorsak bir adım öne çıkarak kendimizi-birbirimizi yeniden yaratmayı, küllerimizi savurmayı, gerçek bir güç oluşturmayı, örgütlenerek tarihimizi canlı tutmayı bilmeliyiz. Bunu yaparken ilham kaynağımız da bizden önce gelenler...

Ölümsüzlerimizi anarken, ağıtlarımız kavga marşlarına karışmalı, gözlerimizdeki yaş öfkeye dönüşmeli, devrime en çok ihtiyacı olan bizlersek eğer, en çok biz çabalamalı, en önde biz olmalı, onların gidişini mücadelenin ileri mevzileri için davet olarak kabul etmeliyiz. Tarihi "eksik, yalan, yanlış, yanlı" yazanlara sitem eden "mağdur" rolünü reddedip, bir yandan geleceği kurarken diğer yandan da kendi tarihimizin yapıcıları ve yazıcıları olarak yaşam ve mücadeledeki yerimizi almalıyız.

Hakkında verilen yakalama kararı ardından gözaltına alınan TJA Sözcüsü Ayşe Gökkan, çıkarıldığı mahkemeye tutuklandı.

TJA Sözcüsü Ayşe Gökkan Tutuklandı

Özgür Kadın Hareketi (Tevgera Jinên Azad-TJA) Dönem Sözcüsü Ayşe Gökkan, Diyarbakır 9'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'nde "örgüt yöneticisi olmak" ve "örgüt üyeliği" iddiasıyla açılan davanın duruşmasında verilen yakalama kararı üzerine dün akşam saatlerinde gözaltına alındı.

Gökkan'ın katılmadığı duruşmada mahkeme, dosya kapsamında somut deliller olduğunu ve Gökkan'ın duruşmaya gelmeyip 'savunmadan kaçtığı' iddia ederek, üzerine atılı suçlamalar ile ilgili kuvvetli suç şüphesi olduğu kanaatine varıldığını savunmuştu.

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan Gökkan, adliyeye sevk edildi. Gökkan, burada Diyarbakır 9'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıkarıldı. Duruşmaya, Gökkan'ın avukatları katılırken, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Diyarbakır Milletvekili Remziye Tosun ile 10 kişi izleyici olarak salona alındı.

35 Yıllık Kadın Mücadelesi

Mahkemeye çıkarılan Gökkan, hakkındaki iddialarla ilgili söz alarak, gizli tanık beyanlarını kabul etmediğini söyledi. Gökkan, Kürt ve kadın olduğu için baskı gördüğünü ve tutuklandığını ifade ederek, "İddia edilen gizli tanıkları, ben yalancı olarak nitelendiriyorum. Ben 35 yıldır kadın mücadelesi yürütüyorum. Yani KCK olmadığı zaman da kadın çalışmalarında yer alıyordum." dedi

Müvekkilinin savunmadan kaçmasının mümkün olamayacağını belirten avukat Özüm Vurgun ise Gökkan'ın dosyadan 8 ay tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildiğini anımsatarak, verilecek tutuklama kararıyla mahkeme heyetinin önceki duruşmalarda verdiği tahliye kararıyla çelişeceğini kaydetti.

İddia makamı ise sanığını kaçma şüphesinin bulunması ve adli kontrol tedbirlerinin yetersiz kalacağını gerekçe göstererek, Gökkan'ın tutuklanmasını talep etti.

Mahkeme heyeti, CMK'nin 98. ve 100. maddelerini gerekçe göstererek Gökkan'ın tutuklanmasına karar verdi. Bir sonraki duruşma 31 Mart'a ertelendi.

Migros İşçisi Kadınlar; Mobbinge, Tacize ve Ücretsiz İzne Karşı Direnişte

Migros Depo'da çalışma koşullarına, mobbing uygulamalarına karşı mücadele etmek için DGD-Sen'e üye olan işçiler, ücretsiz izne çıkarıldı. Sendikalı oldukları ve Migros Depo'da sistematik taciz ve mobbinge karşı sessiz kalmadıkları için ücretsiz izne mahkûm edilen kadın işçilerle bu süreci konuştuk. Gazetemize, Migros Depo'da yaşadıklarını ve sendikal mücadelelerini anlattılar. Röportajımızı sizlerle paylaşıyoruz.

ÖG: Migros'ta neler yaşadınız, bize anlatır mısınız?

Fatma Yiğit: 2 buçuk senedir çalışıyorum, 2018 Temmuz'unun 20'sinde işbaşı yaptım. Ben çalışmaya başladığım zaman çok geçmeden çatı çöktü, suların içinde bozuk transpaletlerle pislik içerisinde çalıştık. 3 tane çocuk okutuyorum, bu arada mecbur çalışmak zorundaydım. Geçen sene 3. ayda eşim trafik kazası geçirdi. Evde tek çalışan ben olduğum için üstüme daha çok yük bindi. Ben kendime daha çok yüklenmişim. Çünkü evin yükü üstümdedi. Susmak zorundaydım. Ama bu arada da içten içe çok zoruma gidiyordu bir kadın olarak. Sonra mesailer başladı. Sabah 8, akşam 10 buçuk, haftanın 7 günü çalışıyorum. Bir zaman sonra bedenim artık bunu kaldırmamaya başladı. Ve ben amirlere "pazar günü gelmeyeceğim" en azından benim açımdan "evimde çocuklarımla zaman geçireceğim" dediğim de, öyle bir şey yok geleceksin "senin işin burada" dediler. Öyle ağır hakaretlere maruz kaldım ki, her geçen gün zoruma gidiyordu. Sürekli bir baskı, mobbing, sürekli olarak üstümüzdeki işler arttı, işler arttıkça baskılar da arttı. Bu şartlarda temizlik sıfır, kesinlikle transpaletler bozuk, arefler bozuk, insanlık dışı koşullarda çalışıyorduk. Ayrıca diğer bölümlere yönlendiriliyorduk, işleri yoğun olduğu için nerede iş yoğunsa oraya. Kesinlikle her geçen gün daha çok dozunu arttırdılar. Madem bunlar böyle yapıyorsa bu işe kendimiz çözüm bulalım ve sendikalı olalım dedik. Biz yılbaşı günü erken çıktık ve bunu yılbaşına bağladık ama onlar zaten kararı vermişler. Eve gittiğimde bana bir telefon geldi; "ücretsiz izindesin".

Bize ödül verir gibi yılbaşında 1.168 liraya mahkûm ettiler. Biz asgari ücretle zor geçinirken biz 1.168 lirayla nasıl geçineceğiz. Bir teneke yağ olmuş 70 lira. Ben bununla aidahtarımı mı, faturalarımı mı ödeyeceğim. Evi mi geçindireceğim, 3 tane çocuğumun harçlığını mı karşılayacağım.

Buradan sesleniyorum bütün devlet yetkililerine sesleniyorum; bu yasayı nasıl çıkartırsanız bunun önüne de siz geçeceksiniz bu yasayı ben çıkarmadım. Buna en kısa zamanda çözüm bulmalarını istiyorum.

Sevim Gömeş: Yaklaşık iki buçuk senedir Migros'ta çalışıyorum. Çok zor şartlar altında çalıştık. Mobbing, tehdit, taciz ve baskı altında çalıştık. Çok zorluk çektik. Biz 2 buçuk sene orda, o suyun altında o bozuk yollarla o bozuk arabalarla bütün emeklerimizi harcadık. Bunları dile getirdiğimiz zamanda "bunlara şükredin bunlardan daha kötü şeyler de var, her halinize şükredin" gibisinden bizi susturmaya çalışıyorlardı. Biz yine çalışmaya devam ettik, yine aynı şekilde yolumuza baktık. Sonradan baktık olmuyor, biz bunlara derdimizi anlatamıyoruz. Bu duruma bir son vermek için böyle bir çözüm bulduk. Sendikaya üye olduk. Çünkü orada kadın arkadaşlarımız çok baskı görüyordu. Onları hassasiyetlerinden vurmaya çalışıyorlardı. Onların bu ihtiyaçları var bu işe çoluk çocuğuna bakıyor biliyorlar ki mecburiyetten dolayı buradalar. Biliyorlar ki biz bunları söylesek bunlar yapacaklar ne de olsa ihtiyacı var diye susuyorlar. Biz kadın arkadaşlarla bunları durdurabilmek için böyle bir yola girdik, böyle bir mücadele başvurduk. Orada o pislğin içerisinde çalışırken ölmediysem burada açlıktan ölmeyeceğim. Burada sonuna kadar hem arkadaşlarımızın hem kendi hakkımı, hem de özellikle kadın arkadaşlarımızın hakkını savunmak için burada gece gündüz direneceğim. Buradan herkese seslenmek istiyorum. Borç altında kalsanız dahi köle olmayın. Kimseye köle olmayın.

ÖG: Migros Depo'da kadın işçiler özelde neler yaşadılar, siz neler düşünüyorsunuz?

Aynur: Yaklaşık 3 senedir burada çalışıyorum. Burada kadınlara karşı hiçbir şekilde sevgi saygı anlayışı yok. Sürekli baskı ve mobbing, tehdit altında çalışıldı. Yani çok zor şartlarda çalıştık, ağır bölümlerde çalışmaya zorlandık. İş güvenliğimiz yoktu. Depomuz su altında olduğunda, paletlerin üzerimize doğru düştüğü oldu. Yani çok iş kazaları atlattık. Burada iş kazası geçirdim, benimle hiç kimse ilgilenmedi. Kendi imkânlarımla gittim hastaneye. Yani insana karşı hiç değer yok burada. Hiç insanların canı yokmuş gibi köle gibi çalıştırıldık. Bir mesaj yoluyla ücretsiz izne çıkarıldık.

DGD-Sen Genel Örgütlenme Sekre-

teri Neslihan Acar: Migros Depo üzerine biz birçok işyerinde örgütlenme yaparken çeşitli sıkıntılarla karşılaşırız. Depolar da kadınlar da çalışıyor, aslında depo işçilerinin bu ülkede çalışan kadınların sorunları da talepleri de benzeş, direnme eğilimleri de benzeş. Alanda direnirken de aynı kararlilikla, aynı dirençle direniyorlar. Migros özelinde de biz burada ne oluyor diye baktığımızda karşımıza ilk elden taciz gündemi çıktı. Migros depoları psikolojik, ekonomik şiddetin yoğun yaşandığı yerler. Mesela her kadın arkadaşımızı dinlediğimizde mutlaka şöyle hikâyelerle karşılaşırız. Boyuyla, aklıyla, fiziksel görüntüsüyle sürekli aşağılandığı ve bu aşağılanmanın getirisi olarak da 5 saat daha fazla mesaiye bırakıldığı. İşte Sevim şöyle diyor; "Biz mecburduk" aslında mecburiyet kısmını şuradan doğru kuruyor: Bir kadın işyerinde bir işçi değil de ailesinin sıkışmış ekonomisine yardımcı bir eleman olarak şu an iş gücü piyasasına sürülmüş ve belirli bir aralık çalışacak ve buradan çıkacak gibi bakıyor. Ve aile de bunu böyle organize ediyor zaten. Bir ekonomik yardım, destek konumunda olduğu için kadınlar bu durum altında da ayrıca eziliyor. Sen bir yardımcısın, sıkışmış durumda eşine destek atman gerektiğinde içerde susmak zorundasın. Buradaki tacize de ses çıkarmama nedeni de böyle açıklıyor kadın arkadaşımız. Böyle yüzlerce arkadaşımız peyder pey burada işten atıldılar. Yani sırf tacizi teşhir ettiği için. Ta ki biz kapıya gelip burada isim isim tacizcilerin isimlerini verdik. 6 kişi tespit ettik. 2 tane de kadınlara yoğun sistematik taciz, mobbing uygulayan amirlere söylediğimiz de, bir tane amirin işten atılmasını sağlamış olduk. Artık o çok bariz bir şeydi kadınlara mektup yazıyordu. Bu durum belgelerle açığa çıkarıldığı için çıkarmak zorunda kaldılar, diğerlerini korumaya aldılar. Hat-

ta daha da kötü kadınların yoğun çalıştığı alanlara verdiler. İçerde mesela kadın arkadaşlar çekiniyor anlatmıyorlar. Mesela tacize boyun eğmeyen ve bunun karşısında duran kadınlar işten atılmıyorsa eğer, regl dönemleri kollanıp işte o günkü hassasiyetleri kollanıp, soğuk hava depolarına sürülüyor. İncecik bir montla saatlerce soğuk hava deposunda çalıştırılıyor.

Kadınların performansı şöyle, normalde erkek işçilerle aynı iş yapıyor, hatta kadınlar çok daha fazla emek harcıyor. Örneğin mağaza kapatma diye bir şey var her bölgenin mağazasını iki tane mağaza alıyorsun onun siparişlerini hazırlıyorsun. Kadınlar burada 5 mağazanın siparişini toplamak için çalıştırılıyor. Günde 15 saat kesintisiz çalışıyor işçiler, yarım saat yemek molalarıyla. 15-16 saatin getirisi bir erkeğe atıyorum bin lira primse, kadına 200 lira prim ödeniyor. Aynı işi yapıyor aynı saatte yapıyor, aynı ücretle alınsa bile, asgari ücret uygulanıyor içerde asgari ücretle de çalışsa primde kadın işçi düşük ücret alıyor. Burada ilk atılacaklar kadınlar oluyor. Bu arkadaşlardan birkaçı yönetime çay servisi yapmakta, yine yönetimin tuvaletini temizlemekte. Bunların hepsi kadın arkadaşlar üzerinden yaptırılıyor. Ve bu hizmetin bir karşılığı, ücreti de yok. Eğer yapmaz isen işten atılma tehdidi var. Bu dönemde işten atamıyor. Bir kadın arkadaşımız tacizi reddettiği ve orada ifşa ettiği için amir şöyle diyor; "Ücretiz izinliler bak orada kapıdalar, gidersin orada adımı bağırır bağırır durursun. Bir şey de olmaz, biliyorsun kimse bana dokunmuyor. Migros taciz, mobbing meselesini kapatacak kadar güçlü bir marka. Bu işler daha önce de yapıldı, ama gidecekler biz buradan bir tacizciyi gönderdik. 5'ini de göndereceğiz, onların koltuklarının sallandığını biliyoruz. Elbet gidecekler...

Dizleriniz Titriyor Çünkü HDP Halktır!

Her geçen gün Halkların Demokratik Partisi (HDP)'ne yönelik faşist iktidar bloğunun saldırıları artmakta. Buna karşı da direniş her geçen gün yükselmekte. Özellikle 2015 yılından bu yana iktidarın yaratmaya çalıştığı politik öznesiz halkın parçalı durumu; devrimci öznelerin birleşik mücadele hattının adımlarının atılması ve kurulmasıyla, işçi direnişlerinin artarak büyümesiyle, köylülerin ürünleri için mücadele etmesiyle, gençliğin üniversiteleri ve yaşam hakları için başlattıkları direnişle, kadınların yılmadan sokakları mesken eylemesi ve hakları için savaşıyla, LGBTİ+'ların sürekli olarak büyüyen eşitlenme mücadelesiyle kırılmaya ve tersine çevrilmeye çalışılıyor. Halkın direniş hatlarına karşı devletin bu denli saldırıları ise halkın gücünden sistemin ne kadar korktuğunun bir kanıtı olarak karşımızda duruyor.

Kürt siyasetine ve özgürlük mücadelesine yönelik saldırılar 2015 yılından bu yana başlamadı. Bugün, Osmanlı'dan bu yana devam eden Kürt düşmanlığının ve halkı birbirine düşürme politikasının devamını görmekteyiz. Bu gerçeği Hamidiye Alayları'ndan, Dersim Katliamı'ndan, Maraş Katliamı'ndan ve daha nicelerinden biliyoruz! Burjuva demokrasininin dahi oturtulamadığı TC siyasetinde dönemsel olarak Kürt düşmanlığının azaldığını görsek de bu düşmanlığın her daim baki kaldığı bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Devlet ve siyasal iktidarlar, Kürt düşmanlığını bir can simidi olarak kullanmakta, her başı sıkıştığında bu düşmanlığı körükleyerek

kendilerini korumak için bir 'airbag'e dönüştürmektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte ise 2015 öncesi oy devşirebilmek ve iktidarını korumak için Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin özneleriyle 'çözüm masası'na oturan AKP, daha sonra siyaset değiştirerek önce türlü bahanelerle o masayı yıktı daha sonra Kürt'lere yönelik saldırıları arttırarak ve halk içerisindeki faşist kesimi palazlandırarak kaybettiği prestij ve oyları geri almanın yollarını aramaya başladı. Akabinde mecliste koltuk sayısı daha fazla düşmesin diye MHP ile koalisyon yaparak bugün AKP-MHP faşist bloğu olarak adlandırdığımız koalisyonu kurdu.

Medyanın, devlet kurumlarının, yargının, üniversitelerin ve daha birçok kurumun kısık da olsa çıkan muhalif seslerini de tamamen kesip kendilerine bağlayarak faşizmi boyutlandırdı. Gün geçmiyor ki herhangi bir medya organında Kürt düşmanı söylemler geliştirilmesin, yargı Kürt siyasetçilere cezalar yağdırmasın, üniversitelerde Kürt öğrencilere türlü sebeplerden soruşturmalar açılıp, cezalar verilmesin! Daha geçtiğimiz ay yandaş medyanın tescilli bayrak sallayan kanallarından ATV, HDP amblemindeki ağaca el bombası ve mermiler koyarak değiştirip canlı yayında ana ekranda yayınladı. Devlet terörünü gizlemek, görünmez hale getirmek için yapılan bu algı operasyonları her gün bir başka kanal veya gazetede karşımıza çıkıyor! Karadeniz'deki HES ve maden aramalarına karşı köylülerin başlattıkları direnişler Cerattepe örneğinden bildiğimiz gibi, Kürt Mücadelesi üzerinden 'terörize'

Halkın gücünden korktukları için ellerindeki tüm imkanları kullanarak saldırıyorlar. 'HDP Halktır Halk Burada' sloganındaki gerçeklik yüzlerine vurdukça daha çok saldırıyorlar.

edilerek söndürülmeye çalışılıyor. İktidarın karşısında, muhalif olan halkın hemen her kesimine teröristlik suçlaması ile saldırılıyor. Kayyum eylemlerine katılan öğrenci gençliğe terörist denilerek gözaltına alınan gençlere devlet terörü uygulanıyor. Tüm bu terör çılgınlığına karşı üniversiteliler ise "Ne sen rektörsün, ne biz terörist" diyerek direnişlerine devam ediyor.

T.Kürdistanı'nda yıllardır süren OHAL koşulları o toprakların kabullenilmeyen, direnişle karşılanan 'normali'. Devletin kolluk çetelerince Kürdistan sokakları kan gölüne dönüyor, şehirler harabeye çevriliyor! Onlarca Kürt siyasetçi gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, yıllarını hapisanelerde geçiriyor. TC devleti tüm dünyanın gözleri önünde suç işliyor, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AIHM)'nin kararlarını hiçe sayarak asıl teröristin kim olduğunu gösteriyor! Kürt siyasetinden korku ve engelleme çabaları da yeni bir şey değil, ezelden beri bu ölesiye korkunun sonucu olarak Kürt siyasetçiler tutuklanıyor, katlediliyor! Her dönem kesinlikle bir parti kapatma gündemleştirilerek Kürtlere siyaset yasağı getirilmeye çalışılıyor. Geçtiğimiz haftalarda MHP tarafından gündemleştirilen HDP'nin kapatılması meselesi de bunun bir devamı. Günümüze kadar HADEP, DTP gibi birçok Kürt partisi kapatıldı! Bu anti demokratik faşist uygulamalara karşı ise Kürtler her defasında daha güçlü döndü siyaset arenasına. MHP'nin en son yaptığı parti kapatma çılgınlığına ise HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar, "Buyursunlar deneyip görsünler" diyerek net bir cevap vermiş oldu. İçişleri Bakanı Soylu'nun ise özellikle sosyal medya platformu olan Twitter üzerinden sürekli nefret körükleme ve hedef

gösterme politikalarının hedefinde Kürt Özgürlük mücadelesi ve Kürt siyaseti durmakta. Eline klavyeyi her aldığı veya eline her mikrofon geçtiğinde, Kürtlere yönelik en az bir nefret suçu işliyor! Buldukları her fırsatta; bakanlıklar, siyasetçiler, medya organları, eğitim kurumları ve daha niceleri kullanılarak faşizmi körüklemeye çalışan AKP-MHP bloğu bu siyasetleriyle aslında içine girdikleri bataklıktan kurtulma, batan gemiden sağ çıkma çabasındalar. Her geçen gün içlerindeki çatlaklar büyüyor ve kan kaybediyorlar. Halkın gücünden korktukları için ellerindeki tüm imkanları kullanarak saldırıyorlar. 'HDP Halktır Halk Burada' sloganındaki gerçeklik yüzlerine vurdukça daha çok saldırıyorlar.

Daha 1 hafta önce birkaç gün arayla HDP Esenyurt İlçe Binası'na koç başlarıyla girildi, eş başkanlar gözaltına alındı, zaten İmralı'da tecritte olan Abdullah Öcalan, posterleri vesilesiyle adete tekrar tutuklandı. Bu gülünç durum dizlerinin nasıl titrediğinin en somut kanıtıdır.

Kürt gençlerinden ne denli korktuklarını belli edercesine sürekli olarak HDP Gençlik Meclisi'ne yönelik operasyon yapılıyor. En sonucusu Ankara merkezli 6 ilde gerçekleştirildi ve toplam 14 genç hakkında gözaltı kararı çıkartıldı. Toplumun her kesimine yönelik yoğun saldırılar devam ediyor. İşçiye, köylüye, gence, yaşlıya, kadına, LGBTİ+'a, devrimci-yurtsever kesime! Her geçtiğimiz gün bir genç, bir işçi, bir emekli geçinemedikleri için, geleceksizlik ve umutsuzluktan kaynaklı intihar ederken iktidar bu parçalı başkaldırıları, tekil isyanları, ekonomik krizin verdiği rahatsızlıklar birleşip iktidarlarına daha fazla gölge düşürmesin, tahtları sallanmasın diye hunharca saldırıyorlar. HDP'ye, Kürt siyasetine ve bir bütün muhalif kesime yönelik saldırıların altında yatan yegane sebep de işte bu taht korkusundan başka bir şey değil!

Bizlere yönelik tüm bu saldırı ve suçlamalara karşı her geçen gün daha gür sesle faşizmin yüzüne yüzüne, asıl teröristin devlet ve iktidar bloğunun kendisinin olduğunu vuruyor, direniş hatlarımızı yükselterek, birlikte mücadeleyle faşizmin üzerine yürütüyor! Her defasında daha yüksek sesle bağırıyoruz, "HDP Halktır Halk Burada!"

Hapishaneler, Tecrit ve Direniş...

Hapishaneler, Açlık Grevleriyle yine gündemde. Hapishanelerde uygulanan tecrit, izolasyon, işkence, çıplak arama vb.'ye karşı başta PKK önderi A. Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için PKK'li tutsakların başlatmış olduğu Dönüşümlü Açlık Grevi (AG) direnişi 65. Günü geride bıraktı. 22 yıldır A. Öcalan üzerinde ağır bir tecrit uygulanıyor. Son 5 yıldır ailesi ve avukatlarıyla görüştürülüyor.

TC devleti kurulduğundan bu yana muhaliflerini zindanlara kapatmakla kalmamış, işkenceler uygulamış, gözaltında kaybetmiş, idam sehpalarında yaşamlarına son vermiştir. Daha kuruluş aşamasından hemen sonra 1923'te Osmanlı'dan devraldığı hapishanelerin onarım ve inşasını gerçekleştirip, 1933 yılında da İtalya'dan uzmanlar getirip yeni hapishaneler inşa edilmesinin adımlarını atmış, yeni hapishane yapımlarına hız vermiştir. 1929 yılından 1950 yılına değin 87 hapishane inşa edilmiş. 1950 yılında A. Menderes başkanlığındaki Demokrat Parti hükümeti, 149 hapishaneyi 3.5 yıl içerisinde inşa etmiş. DP hükümetinin yol yapımındaki hızından dolayı A. Menderes için "yollar kralı" diye adlandırılırken diğer yandan bir de "hapishaneler kralı" olarak da ün yapmıştır. Gerçi bugünkü AKP iktidarının gerçekleştirdiği hapishane yapımı konusunda DP döneminde inşa edilenler "devede kulak kalır" desek yeridir. AKP iktidarı döneminde 2006 yılından 2019 yılına kadar, 14 yıllık bu dönemde tam 116 hapishane inşa edilerek kullanıma açılmıştır. Yapımı devam eden 48 hapishanenin de 2021 yılına kadar yapımının tamamlanacağı Adalet Bakanı tarafından açıklanmış bulunmaktadır.

1980'li yıllara kadar hapishanelerde adli ve siyasi tutuklular aynı koşullara konulmaktaydı. Nazım Hikmet, Kemal Tahir, Rıfat Ilgaz, Mihri Belli, Hasan İzzettin Dinamo, Zekeriya Sertel vb. anılarını anlatan siyasi yazarların anlatımlarından adli tutuklularla birlikte aynı koşullarda kaldıklarını öğreniyoruz.

12 Eylül 1980'de AFC'nin işbaşına gelmesiyle birlikte Diyarbakır, Mamak, Metris, Bayrampaşa Özel Tip hapishaneleri; uygulanan işkence, vahşet ve aynı zamanda da direnişle anılmaya başlamıştır. Bu tarih, Türkiye'de yaşamın geneli açısından olduğu gibi hapishaneler açısından da bir dönüm noktası olduğunu göstermektedir.

Hapishanelerde Tecrit ve Tretman Politikası

İşte tam da bu süreçte hapishanelerde "tretman" uygulamaları ortaya atılır.

Nedir bu tretman? İyileştirme anlayışı denilen bu "tretman"ın esası devrimci tutsakların yaşamlarına müdahale etmekten başka bir şey değildir. Hapishaneler "terör" yuvası olarak gösterilerek devrimci tutsaklara yönelik her türlü müdahaleyi meşrulaştırmak hedeflenmiştir. Tretmanın esasını ise faşizme göre "iyileştirmeyi" olanaklı kılacak mimari yapılar, özel güvenli hapishaneler inşa etmek oluşturmuştur.

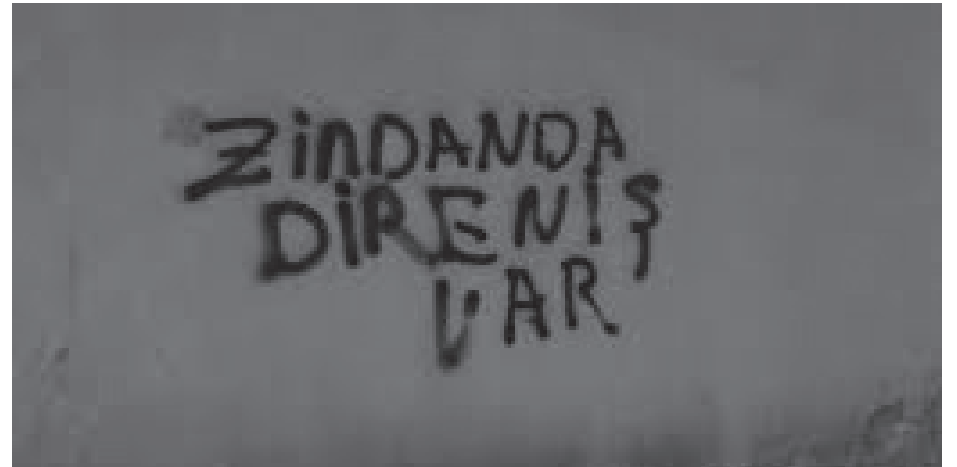
12 Mart darbesinin ardından çıkarılan yasalarla askeri hapishanelerde tutulan bütün tutukluların "asker" olarak kabul edileceği karar altına alınır. Bu kararla birlikte devrimci tutsaklara yönelik yaptırım uygulamalar gündeme gelir: Saçların kısa kesilmesi, asker gibi hazır olda sayım verilmesi, tek tip elbise vb. bir yığın yaptırım.

12 Mart askeri darbe döneminde başlatılan fakat 1974 affıyla kesintiye uğrayan ve tam olarak yaşama geçirilemeyen bu uygulamalar, 12 Eylül'de işbaşına gelen AFC tarafından daha da vahşice dayatılır. 12 Mart'ın birçok dayatması devrimci tutsakların 24 saatini kuşatacak şekilde yeniden gündeme getirilir. Hapishanelerde talim yaptırımlar, ırkçı-faşist marş ezberletmeler, TTE dayatması getirilmiştir.

Tüm bu dayatma ve işkence, devrimci tutsaklar tarafından Açlık Grevleri (AG), Ölüm Oruçları (ÖO) ve direnişlerle karşılaşılır. Diyarbakır, Mamak, Metris, Bayrampaşa Özel Tip hapishanelerinde gerçekleşen direnişlerde, AG ve ÖO'da şehit düşenler olur. Bu direnişler sonucu TTE uygulamasından vazgeçilir. Diyarbakır, Metris, Bayrampaşa Özel Tip hapishanelerindeki direnişlerde onlarca devrimci ve yurtsever tutsak ölümsüzleşir.

Hapishanelerde koğu sistemindeki direnişleri kırmak için iktidarlar yeni tip hapishaneler inşa etmeye başlarlar. Bu yeni tip hapishanelerin temel özelliği "oda sistemine" geçiştir. Devrimci tutsakların yaşam alanları daha da daraltılacaktır. 1 ve 3 kişilik özel kapalı hapishanelerin yapımına hız verilir. H Tipi olarak adlandırılan Bayrampaşa Özel Tip Hapishane, 4-6 kişilik küçük koğuşlardan oluşmaktadır. Yine Eskişehir Hücre Tipi ilk yapılan hapishanedir.

"Terörle Mücadele Kanunu"nda "terör" nedeniyle tutuklananların yani devrimci, komünist tutsakların 1-3 kişilik

hücrelere konulması kararı 1989 yılında yinelenir. Ve devrimcilerin "tabutluk" adını verdikleri Eskişehir Hapishanesi'ne sevkler yapılır. Hapishaneler ve dışarıda başlatılan direnişler sonucu "tabutluk" kapatılır. Fakat faşizm bu hapishane modellerinde ısrarcıdır. 1996 yılında Eskişehir Hapishanesi yeniden açılır. Devrimci tutsaklar iktidarın bu politikasına karşı tüm hapishanelerde AG ve ÖO direnişleri başlatılır. 69 gün süren ÖO'da 12 devrimci tutsak şehit düşer. Eskişehir Hapishanesi tekrar kapatılır.

2000'li yılların başlarında 1-3 kişilik F tipi hapishanelerin gündeme getirilmesiyle, F Tipi hapishaneleri "tecrit" ve "izolasyon", "kişisizleştirme" ve "kimlisizleştirme"nin uygulanacağı hücre tipi mekanlar olarak değerlendiren devrimci tutsaklar, 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren AG'ye başlar ve direnişlerini kademeli olarak da ÖO'na dönüştürürler.

19 Aralık 2000 tarihinde ÖO'nun sürdürüldüğü 20 hapishaneye aynı anda binlerce asker ve polis operasyonu yapıldı. İş makineleriyle hapishane duvarları yıkılır. Çeşitli gaz ve yangın bombalarıyla katliam gerçekleştirilir. Devlet saldırısında 29 devrimci tutsak şehit düştü, yüzlerce devrimci ateşli silahlarla yaralandı.

Bu katliam sonrasında devrimci tutsaklar zorla götürüldükleri F tipi hapishanelerde de ÖO'na devam ettiler. 2000 yılı boyunca devam eden direnişlerde ve ÖO'da 122 devrimci tutsak şehit düştü.

Hapishanelerdeki direniş ses olalım!

2020 yılında 21 kişi hapishanede yaşamını yitirdi. Türkiye genelinde hapishanelerde 604'ü ağır olmak üzere bin 605 hasta tutuklu bulunmaktadır. Ağır hasta tutsaklar Adli Tıp Kurumu'nun "hapishanede kalmaz" raporuna rağmen tahliye edilmiyorlar.

Gümüşhane Hapishanesi'nde M. Ka-

bakçioğlu'nun tek kişilik hücrede plastik sandalye üzerinde yaşamını kaybetmesine dair fotoğrafların paylaşılması hapishanelerdeki ihmal iddialarını da gündeme taşımış oldu. Yine Tekirdağ F Tipi Hapishane'de kalan hasta tutsak Sıtkı Bektaş mide kanaması sonucu yaşamını yitirdi. 28 yıldır hapishanede tutulan Bektaş, birçok hastalığı bulunması nedeniyle yapılan başvurulara rağmen tahliye edilmeyerek ölüme sürüklendi.

Hapishanelerde salgın döneminde sağlığa erişim konusunda ciddi sıkıntılar var. Hastalıkları bedeniyile dışarıda tedavileri yapılması gereken tutuklu ve hükümlüler tahliye edilmiyor. Hasta tutuklular geliş ve gidişlerde uygulanan çıplak arama nedeniyle hastaneye gitmek istemiyorlar. Salgınla ilgili hastalananlar herhangi bir tedavi uygulanmayarak tek kişilik hücrelere konularak tecrit ediliyorlar.

27 yıldır İmralı adasında bir hücrede tutulan A. Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, ailesi ve avukatlarıyla görüştürülmesi için 27 Kasım 2020'de başlayan süresiz dönüşümlü açlık grevi 100'ün üzerinde hapishaneye yayılmış durumda. A. Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için dışarıda da AG'ler ve çeşitli eylemlilikler yapılıyor. Maxmur Kampı'nda, Yunanistan'ın Lavrio Kampı'nda AG'ler yapılıyor. Yine Almanya'nın başkenti Berlin'de parlamento önünde 11 Ocak 2021'de başlatılan ve Partizan'ın da destek verdiği oturma eylemi gerçekleştiriliyor.

27 Kasım'da başta A. Öcalan üzerinde hapishanelerde uygulanan tecride son verilmesi için başlatılan Açlık Grevine ses olmak, direnişin sesini yükseltmek için çalışmak görevdir. Hapishanelerdeki tecrit ve keyfi uygulamaların kaldırılması sadece içerideki tutsakların mücadelesiyle kaldırılamaz. Dışarının, kitlelerin eylemleri belirleyicidir. Görev başına... Direniş ses olmaya...

çek ve bilimsel bilgiye erişmek için eleştirel ve üretken düşünmek her insana gereklidir.

Doğru bir teorik ve soyut düşünme yöntemi üzerinden insan, çevresinde olup bitenlere karşı eleştirel bir gözle bakabilmeyi öğrenir. Bununla birlikte olay ve olguların neden ve sonuçlarını analiz edebilmeyi özümser. Yine doğru düşünme yöntemi üzerinden insan, yaşamsal hareketin istikametini çözümlayebilmeyi, hatta gerektiğindeyse akıntıya karşı yüzebilme cesaretini kuşanarak, devrimci anlamda yenilenmeyi de öğrenir.

Felsefe yaparken insan, zihnini, aklını, diğer düşünme ve duyu yetilerini ve deneyimlerini kullanarak var olanı kavramaya, açıklamaya ve ihtiyacı doğrultusunda onu değiştirmeye çalışır. Yani doğru bir düşün-yöntem olarak felsefe, genelde insana bilinçli, eleştirel ve üretken olmayı öğretir.

Özcesi; fikri insan etkinliği olarak felsefe; üreten her insan için zorunlu bir zihinsel ihtiyaçtır. Soru sormadan, merak etmeden, düşünmeden yaşayamaz insan. Hayatının daha yaşanabilir tarzda güzelleştirmeden yaşamayan insan, doğaldır ki, her zaman felsefi düşün eylemine ihtiyaç duyacaktır. Ancak bu felsefi düşün eylemi devrimciler açısından maddi gerçekçi olmalıdır.

Devrimci felsefe, insana sistematik-teorik olduğu kadar maddi gerçekçi düşünmeyi, çevresinde olan bitenlere eleştirel gözle bakabilmeyi, dahası ve en önemlisi de var olan her şeyi değiştirebilme gücüne erişebilmeyi öğretir. Devrimci felsefi düşün tarzına vakıf insan; düşün-eylem ehliyetine sahip insandır. Böylesine üretken ve eğitilmiş bir kadronun öncülüğünde sınıf mücadelesi sosyal kurtuluş istikametinde yol alabilir ve menzile ulaşabilir.

O halde devrimci bir düşün-eylem olarak felsefe; sadece kendiliğinden ve zorunlu bir düşünsel teorik hareket değil, var olan her şeyin somut ve soyut yönleri, karşılıklı zıtlıkları, birbirlerini etkileyen ilişkileriyle bütünlüklü olarak kavranmasıdır. Bu şekilde kavrandığında maddi gerçekçi felsefe, var olanı değiştirme iradesi gösteren bilge insanın, iradi bir fikrinsel eylem pratiğidir.

Bu anlamda, bir filozofun süregelen düşünsel yolculuğu boyunca gerçekleştirdiği iradi ve bilge eylem, kendisinin en sadık yoldaşdır. Doğaya,

Çizim | Karolis Strautniekas

Devrimci siyaset felsefesi insana, her şeyden önce kendini, akabinde çevresini, toplumu, sistemi ve bütün dünyayı değiştirme mücadelesine korkmadan girmeyi öğretir. Oysa bu çok zor ve meşakkatli bir iştir. Çünkü değiştirebilmek için, ilk başta kendini değiştirme cesaretini kuşanmak gerekir.

topluma, tarihe içkin ve insana dair her yaşam; bazen durağanlaşsa da, hatta bazen durağanlaşıyor ya da geriye akıyor gibi görünse de, aslında süregelen bir akıntıdır.

Maddi dünyamızda olduğu gibi; manevi dünyamızda da her şey hareket halindedir. Her şey akar, her şey değişir, hatta koşulları oluştuğunda her şey kendi zıttına dönüşür. Mutlak olan tek şey, hareketin dinamiği olarak, “değişim”dir. Bütün bilimsel doğrular, ilkelere, teoremler maddi doğadan, üretken insan emeğinden ve sosyal pratikten fıskırır ve tekrar oraya dönerek yeniden somut karakter kazanırlar.

İnsan bilincini belirleyen şey onun toplumsal-sosyal varlık koşullarıdır. İnsan bilinci de andaki somut toplumsal ve tarihsel koşullardan beslenerek şekil alır ve yeniden ona dönerek sınanır ve gelişim gösterir. Bu bağlam kavranmadan, felsefi düşün-yöntem tarzı bu çizgide özümsemeden devrimci bilinç ve tavır diyalektiği gerçek anlamda gelişim gösteremez.

Öyleyse devrimcilere hangi felsefe gereklidir, içeriği ve işlevi ne olmalıdır?

Devrimci siyaset felsefesi insana, her şeyden önce kendini, akabinde çevresini, toplumu, sistemi ve bütün dünyayı değiştirme mücadelesine korkmadan girmeyi öğretir. Oysa bu çok zor ve meşakkatli bir iştir. Çünkü değiştirebilmek için, ilk başta kendini değiştirme cesaretini kuşanmak gerekir. Kendimizi değiştirebilmek için bütün bildiklerimizi sorgulamayı, öğretilmişliklerden kuşku duymayı, zihnimizdeki tabuları parçalamayı, eskimiş olanı yıkmayı, yeniyi pratikleştirmeyi ve en zoru da bunlar için bedel ödemeye hazır olmayı gerektirir.

Devrimcinin değiştirme mücadelesi, her şeyin var olduğu evreni, dünyayı ve içinde yaşadığı toplumsal koşulları ve ilişkileri ilk başta anlayarak, akabinde anlamlandırarak ve sonucunda eleştirerek dönüştürmeyi kapsar. Değiştirilecek bu dünya, sadece doğa-toplum ilişkilerden oluşan maddi dünya değildir. İnsanların birbirleriyle kurdukları sosyo-ekonomik, sosyo-politik, sosyo-kültürel ilişkilerin sonucu olarak ortaya çıkan ideoloji, siyaset, felsefe, teori, bilim, inanç, kültür ve alışkanlıklardan oluşan bütün üst yapı dünyaları

da değişimin-değiştirmenin kapsam alanındadır.

Dolayısıyla çok yönlü, çok unsurlu, çok taraflı, çok karmaşık, çok çelişik durumların veya ortamların dönüşümünü gerçekleştirmek, somut bir tarihsel süreç içindeki bütün nesnelere, öznelere ve bunlar arası ilişkileri, yine onları etkileyen dış güçler gerçekliğini de çok iyi bilmekle olasıdır.

Değişimin-dönüştürmenin ön koşulu, bir süreç içindeki nesnelere ve öznelere varlık ve doğasını anlamaktır. Doğal, toplumsal, tarihsel gerçeklerin farkındalığı ve bunların zihinde billurlaşması olarak; insan pratiğinin ve bilincinin hareket yasalarını, birbirinden farklı ve özel durumlarını öğrenme alanıdır felsefe. Sınıf bilinçli devrimci için felsefi düşünebilmek bir kaçınılmazlıktır ve ideolojik-teorik, politik-pratik anlamda değişim-dönüşüm yetkinliğidir.

Üretken emeğimiz ve bilinçli iradi eylemimiz sayesinde, kendimizi, çevremizi, dünyamızı, bireysel ve toplumsal bütün ilişkilerimizi çözümleme-değiştirme-dönüştürme mücadelesinin felsefesi nedir; İşte bu felsefe, diyalektik ve tarihsel materyalizmdir.

Kaçırma, Gözaltında Kaybetme Politikası Ezilenlerin Haklı Mücadelesini Durduramaz!

Gözaltında kaybetme, faili meçhul cinayetler, Türk hakim sınıfları tarafından sistematik bir şekilde uygulamaya sokulan bir devlet politikasıdır. Müesses nizama tehdit oluşturan toplumsal kesimlere, bu kesimlerin önderlerine yönelik tehdit, korkutma, sindirme bunlar yetmediğinde kaçırma ve katletme uygulamaları devletin tarihi kadar eskidir.

Nihayetinde 1915 ila 1920 yılları arasında milyonlarca Ermeni, Rum ve Yahudi'yi acımasızca katleden, topraklarından zorla sürgün eden bir devlet gerçekliği söz konusudur.

Türk devletinin baskı, şiddet ve katliamları, haklarını isteyen, bu uğurda mücadeleye atılan tüm toplumsal kesimlere yönelmiştir. Bu vahşi devlet politikasının Ermenilerden sonraki adresi Kürt ulusu olmuştur. Ermeni ve Rumları bu topraklardan kanla kazıyan Türk hakim sınıfları, devletin bekasına tehdit olarak gördüğü Kürtleri hedef tahtasına koymuştur. İnkâr, asimilasyon ve bunlara eklenen katliam silsilesi Türk devletinin Kürt ulusunun her türlü hak arayışı ve direniş dinamiğini menziline almıştır.

Düzenin baskı, sindirme politikası, harekete geçen ve direniş geliştiren, ilgili konjektürde tehdit olarak görülen toplumsal kesimin niteliğine göre şekil almış ancak devlet terörü, psikolojik savaş eşliğinde teslim alma, diz çöktürme ve de buna eşlik eden katletme uygulaması baki kalmıştır. Türk hakim sınıflarının yönetim kabiliyetlerini kaybettiği devrimci, komünist ve yurtsever hareketlerin geliştiği ve giderek kitleselleştiği dönemler de yönetenler açık zora, devlet terörüne daha yoğun bir şekilde başvurmuştur. Coğrafyamızda gözaltında kaybetme, yasadışı bir şekilde kaçırma ve katletme politikaları 70'lerin sonu ile giderek artış göstermiş ve 80 darbesi ile beraber yoğun olarak uygulanmaya başlanmıştır.

Darbenin hemen ardından gözaltına alınan 650 bini aşkın kişiden 300'ü gözaltında kaybedilmiştir. Bu politikaya idamlar, işkencede ölümler, tutuklamalar, vatandaşlıktan çıkarma, sınır dışı edilmeler eşlik etmiştir.

Kaçırma ve gözaltında kaybetme, merkezi bir devlet politikası olarak 90'lar boyunca özellikle de T. Kürdistanı'nda Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne, Kürt halkına yönelik JİTEM, Hizbul-Kontra eliyle yoğun bir şekilde yaşama geçirilmiştir.

IHD Kayıplar Komisyonunun Raporuna göre 1990'lardan bugüne gözaltına alındıktan sonra kaybolan insan sayısı ise bin 388'i bulmuştur. Raporda, 253 toplu mezar bulunduğu, bu mezarlarda 4 binden fazla kişinin gömülü olduğu belirtilmektedir.

Türk devleti, MİT, JİTEM ve çeşitli adlar altındaki özel güçleriyle devrimci-komünist ve yurtsever hareketin militan ve taraftarlarını; emek ve demokrasi mücadelesi yürüten toplumsal muhalefetin ileri gelenlerini birer birer seçerek, takip ederek gözaltına aldı ve kaybetti. Devlet, 90'lar boyunca bu yöntemi öylesine yaşama geçirdi ki, adli suçlardan gözaltına alınanlar bile kaybedildi.

94 ve 95'lerde T. Kürdistanı'nda yüzbinlerce köy yakılıp boşaltılırken, binlerce insan Kürt kimliğine kültürüne ve diline sahip çıktığı için faili meçhul bir şekilde kaybedildi, BOTAŞ kuyularına atıldı, yakıldı, toplu mezarlara gömüldü.

1993'te Emniyet Genel Müdürlüğüne atanan Mehmet Ağar'ın Bakanlar Kurulu kararıyla kurduğu Özel Harekat Dairesi, meyvelerini veriyordu.

Cumartesi Anneleri'nin direniş ve kayıplar mücadelesi

Gözaltında kaybetme politikasına karşı mücadelede en önemli virajda bu dönemde alındı. 1995 yılında Gazi direniş sırasında

gözaltına alınıp katledilen Hasan Ocak'ın akıbetini öğrenme talebi, devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin gözaltında kayıplara karşı biriktirdiği öfkeyi sokağa taşıran bir damla oldu.

Devrimi-demokrat kamuoyunun, kayıp yakınlarının mücadelesi sonucunda 21 Mart 1995'te sekiz gün süren yoğun bir kampanyanın ardından Hasan'ın cansız bedenine Altınşehir Kimsesizler Mezarlığı'nda ulaşıldı. Bu tarihten itibaren gözaltında kayıplara karşı mücadele, Türk devletinin muhalif tüm kesimlere yönelik azgın terörünün önüne çekilen önemli bir set oldu.

17-19 Mayıs 1996'da İstanbul'da gerçekleştirilen 1. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı, "Kayıplara Karşı Uluslararası Komite" ICAD'ın kurulmasına karar verirken, 17-31 Mayıs tarihleri "Kayıplara Karşı Uluslararası Mücadele Haftası" ilan edildi.

Cumartesi günleri saat. 12.00'de Galatasaray Meydanı'nda başlayan direniş coğrafyamız devrimci-demokratik, ilerici kamuoyu nezdinde onurlu ve baş eğmez bir gelenek yarattı. Annelerin kaçırılan ve bir daha kendilerinden haber alınmayan evlatları için başlattığı adalet mücadelesi hala sürüyor.

Gözaltında kaybetme, yasadışı bir şekilde alıkoyma, kaçırma ve katletme politikası, Türk devletinin devrimci-komünist ve yurtsever güçlere yönelik psikolojik savaş konseptinin bir parçasıdır. Türk hakim sınıfları böylece örgütlü güçleri sindirmeyi, militan ve faaliyetçilerini baskı altına almayı hedefler. Öte yandan örgütlü güçlere yönelik bu politika ile geniş emekçi kitlelere, ezilenlere de güçlü bir mesaj verir. Mücadeleye ve direniş odaklarına yönelik son derece ideolojik bir mesajdır bu: Korkutma ve sindirme, direniş ve mücadeleden uzak durma çağrısıdır bu!

Bu uygulama sistem, bir yandan devrimci-yurtsever güçleri etkisiz hale getirmeyi diğer yandan da onlarla ileri kitlelerin arasını açmayı hedefler. Diğer yandan devrimci-demokratik güçlerin derinleşen toplumsal çelişkilere müdahalesini engellemek ister, enerjisini kendi gündemine akıtmasını sağlayarak geniş kitlelerden uzaklaşmasını amaçlar.

Devletin bu politikası bugün yeni bir biçim altında bir kez daha devreye sokulmuştur. Özellikle de 15 Temmuz darbe girişiminden sonra "Kamu Güvenliği Teşkilatı" adlı güçler tarafından çok sayıda genç

sokak ortasında kaçırıldı, ölümlerle tehdit edildi, ajanlık dayatıldı. Gözaltında uzun süre tutma ve işkence uygulaması 15 Temmuz sonrasında Gülen'cilere yönelik yoğun bir şekilde yaşama geçirildi. Bunun üzerinden geniş kitleler, yasadışı gözaltı, gizli gözaltı-işkence merkezleri gerçeği ve uygulamasına alıştırmaya çalışıldı. 2018'de Ayten Öztürk Lübnan'da Türk devleti tarafından gözaltına alınıp gizli bir merkezde 6 ay boyunca sistematik bir şekilde işkence gördü.

Gökhan Güneş'i birleşik mücadele ve dayanışmayla sağ aldık!

2020'de 22 yaşındaki üniversite öğrencisi Gülistan Doku 5 Ocak günü Dersim'de, Hürmüz Diril ve eşi Şimoni Diril 11 Ocak günü Şırnak'ın Beytüşşebap İlçesine bağlı Kovankaya Köyünde, Mehmet Bal ise 24 Ocak günü İstanbul'da "kayboldu." Şimoni Diril'in cesedi, 70 gün sonra köye iki kilometre uzaklıktaki bir nehir yatağında çocukları tarafından bulundu, eşi Hürmüz Diril'den herhangi bir haber alınmadı.

Gökhan Güneş'in güpegündüz sokak artasında kaçırılıp gizli bir gözaltı merkezinde ajanlaştırma saldırısına ve işkenceye maruz kalması devletin bu politikasını yeniden güncellediğine ve adım adım yaşama geçirmeye çalıştığına işaret ediyor. Türk devleti, Gökhan Güneş şahsında devrimci-demokratik kamuoyunun gözaltında kayıp ve katletme politikasına yönelik refleksini ölçmüştür. Gökhan Güneş, yoldaşlarının, ailesinin, devrimci-ilerici ve yurtsever güçlerin güçlü sahiplenmesi ve birleşik direnişle bulunmuştur. Yoldaşları ve ailenin verdiği hızlı tepki ve refleks, fiili meşru mücadele ortaya konulan direniş, kaçırılmaya karşı verilmesi gereken tepkinin geniş kesimlere ulaştırılmasına yönelik çaba, yürütülen birleşik mücadele ve geniş ilerici güçlerle kurulan iletişim, Gökhan'ın sağ alınmasında önemli rol oynamıştır. Anlaşılan o ki kaçırma, gözaltında kaybetme politikasının, devrimci-yurtsever güçlerin gelişimine, sınıf çelişkilerinin derinleşmesine paralel bir şekilde yeniden devreye sokulması planlanmaktadır. Açık ki buna karşı ortaya konulacak direniş, demokrasi özgürlük ve insanca bir yaşam mücadelesinin bir parçasıdır. Gözaltında kaybetme politikasının karşısına uzun vadede güçlü bendler inşa etmenin yolu; ezilenlerin her alandaki mücadelesiyle güçlü bağlar kurmaktan ve söz konusu politikanın temel hedefinin mevcut sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek olduğunu geniş kitlelere anlatmaktan geçmektedir.

J. Biden: Emperyalist Hegemonyanın Yeniden İnşası

Açıkça beyan edildiği üzere Biden'in yeni dönemde izleyeceği siyasetin temel taşlarından biri ABD'nin hegemonik gücünün yeniden tesis edilmesi ve Çin'in ekonomik ve siyasal olarak dünya siyasetindeki belirleyicilik kazanmasının önüne geçilmesi yer almaktadır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin eski başkanı D. Trump'ın görevi devredene kadar deyim yerindeyse gövde gösterisi yapma girişimi, Kongre baskını ve Trump'la hareket eden faşist grupların Trump dönemindeki cesaretlendirilmiş tutumları J. Biden'in genel olarak dünya ve özel olarak da Ortadoğu ve Kürt ulusal sorununda Trump'tan daha "iyi" bir portre çizeceği beklentisi olan kimileri için kanıt olarak addedildi. Oysa Trump'ın tekrar başkan olmamasını belirleyen de J. Biden'i göreve getiren de ABD'nin gerçek sahipleri olan emperyalist Amerikan sermaye gruplarıdır. Trump başkan olarak yeniden görevlendirilmediyse bunun nedeni Amerikan emperyalist sermaye gruplarının başta Avrupa Birliği emperyalist ülkeleri, Rusya, Çin, Orta Doğu ve İslam Ülkeler Birliği politikaları olmak üzere genel dünya siyasetinin belirlenmesindeki hegemonik gücünün zayıflamış olması; Rusya ve Çin'in bu dönemde hem ekonomik hem de siyasal olarak ABD'nin pozisyonunu ele geçirebilmiş olmalarıdır.

J. Biden'i başkanlığa taşıyan emperyalist sermaye gruplarının beklentilerine uygun davranacağı kendisinin izleyeceği politikaları açıkladığı <https://joebiden.com/joes-vision/> adresinden de görülebilir. Bu adreste de açıkça beyan edildiği üzere J. Biden'in yeni dönemde izleyeceği siyasetin temel taşlarından birisi ABD'nin hegemonik gücünün yeniden tesis edilmesi ve bu bağlamda Çin'in de ekonomik ve siyasal olarak dünya siyasetindeki belirleyicilik kazanmasının önüne geçilmesi yer almaktadır.

Transatlantik ilişkilerinde D. Trump döneminde aşınan ilişkileri onarmak ve Rusya'ya karşı AB emperyalist bloğu ile ittifakı geliştirmek bu bağlamda uzun süredir Balkanlar'a yığılmakta olan zırlı NATO askeri gücünün başka kuvvetlerle takviyesi gündeme gelecek konular arasında olacaktır.

Rusya, Çin, Kazakistan, İran ve Hindistan ülkeleri ya da Şangay Beşlisi olarak anılan grubun denetimindeki enerji kaynaklarının zoraki yöntemlerle ele geçirilmeye çalışması, bu ülkelere uluslararası kapitalist sermaye hareketi içerisinde serbest dolaşım hakkı verilmemesi ya da bunun mümkün olduğunca sınırlandırılması gündeme gelecektir.

Biden'in diğer önemli siyaset üreteceği konular Ortadoğu, Türkiye ve İslam Ülke-

ler Birliği liderliğinin Rusya'dan geri alınması oluşturacaktır.

Biden ve Ortadoğu...

Biden'in Ortadoğu'ya öncelik vereceği daha göreve başlamadan Rusya'nın Türkiye üzerinde artan hegemonik etkisini kırmaya yönelik "S 400'ler nedeniyle yaptırım" açıklamaları bu politikanın bir göstergesi olarak okunmalıdır. Diğer taraftan İsrail'in de Amerika'ya daha fazla mecbur edilmesi için mevcut İsrail yayılım emelinin sınırlandırılacağını söylemek yanlış olmaz. Amerika, bir taraftan Arap ülkeleri için nüfuslarının çoğunluğunun duygusal olarak yakınlık hissettikleri Filistin meselesini kullanarak Arap Birliği'nin yönetimini diğer taraftan da İsrail'in koruyuculuğu pozisyonunu sürdürerek İsrail'in yönetimini kendisine daha bağımlı hale getirmenin arayışı içinde olacaktır.

Biden döneminde ABD emperyalizminin Suriye savaşında da Rusya'nın hakimiyet kurduğu alanlarda yeniden güç kazanmak isteyeceği açıktır. Bu anlamda Suriye mevcut yönetimi ile Rojava yönetimini işbirliğine hatta Suriye hükümetine haklarını devretmesi yönünde baskı yapan Rusya politikasına karşı ABD'nin Rojava'yı özerk tutma politikasını sürdürmesi olasılık dahilindedir.

Elbette Rojava'nın özerkliği de ABD'nin ve yeni yönetimin genel Kürt politikasından bağımsız olmayacaktır. Yani KDP çizgisinin bütün Kürtler için hakim durumuna gelmesini sağlamak üzere siyaset yapacak ve bu bağlamda PYD'yi ENKS'nin liderliğine mecbur etmeye çalışacaklardır. PYD'nin Amerika ve Rusya'nın bölgeye ilişkin planları ve bu planlar arasında Kürtleri nasıl konumlandığına bakarak deyimim tam anlamıyla bıçak sırtında siyaset yapması gerekecektir.

Biden ve Türkiye...

Biden yönetimi Türkiye'nin Rusya ile Akkuyu Nükleer Santrali yapımından S-400 alışıverişine kadar bir dizi politik ekonomik yakınlık kurmasından elbette rahatsız. Milyar dolarların söz konusu olduğu büyük bir pazarda Rus sermayesinin Amerikan sermayesinin yerine ikame edilmesi Amerika açısından kabul edilemez. Bundan kaynaklı olarak Trump'ın kullanmadığı Halkbank davası ve S-400 yaptırımlarının yeniden gündeme geleceğini söylemek yanlış olmaz.

Burada Türkiye'yi taviz vermeye zorlayacak olan Amerika'nın Rusya'yı bölgede

sınırlama yoluna gideceğini ve böylelikle son dönemde Avrupa Birliği bölgesi sermaye gruplarının da kaygılarını gidererek bozulan ilişkilerini düzeltme politikası izleneceği anlaşılmaktadır.

Türkiye'ye yönelik yaptırımların R.T. Erdoğan'ın faşist yönetimini değişime ve "demokratik"leşmeye zorlayacağı yönlü söylemlerin yanlış olduğunu ifade etmek gerekir. Amerikan yeni yönetiminin amacının demokrasi değil Türkiye pazarından daha büyük sömürü payı almak olduğunu tekrar belirtelim. Dolayısıyla gerek Türkiye'de gerekse Rojava'da devrimciler, komünistler yeni dönemde de sermaye grupları için gerçek düşmanlar olmaya devam edeceklerdir.

Biden Trump'tan "iyi" midir?

Komünistler açısından bir burjuva siyasetçinin özel bir anda ve koşulda karşılıklı olarak yapılmış özel bir anlaşma olmaksızın diğerlerinden bırakalım daha iyi olmayı daha farklı olması için dahi bir neden olmaz. Biden'i göreve getirenin Amerikan sermayesi olduğunu hesaba katarsak Biden'in Trump'tan iyi olacağını söylemekle Ecevit'in Çiller'den iyi olacağını söylemek arasında nitelik farkı yoktur.

Evet, Çiller sermayenin sadece hizmetkarı değil Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin de özellikle düşmanlığını gütmüş bir piyonda ama Ecevit'in Çiller'den farkı olduğunu kim söyleyebilir? Bütün sosyal demokrasi söylemlerine rağmen 1978 Maraş Katliamı'ndan 26 Eylül Ulucanlar'a, 19 Aralık Hapishaneler Katliamı'ndan Kemal Derviş Kararları'na hepsinin mimarı Ecevit değil midir? O halde görüyoruz ki; burjuva politik kişiliklerin ezilenler ve onların devrimci öncüleri açısından daha iyi olarak adlandırılması tarihsel verilerle de bu kişilikleri

iktidara getiren gerçeklikle de uyumlu değildir.

Biden bugün ABD Başkanı olduysa bunu Amerikan sermaye grupları tercih ettiği içindir. Amerikan sermaye gruplarının tercihinin dünya halkları için hayırlı bir sonuç olabileceğini söylemek ahmaklıktan ötesi değildir.

Sonuç olarak;

Biden yönetimindeki ABD emperyalizmi, dünya üzerinde yıpranan hegemonyasını tahkim etmek isteyecektir. Bunun adımlarını atacaktır. Öte yandan emperyalist sermaye tekellerinin kendi aralarındaki rekabette her türlü gelişmeyi kullanacağını ifade etmek gerekir. Özellikle korona salgını döneminde olduğu gibi pandeminin "yarasa yiyen Çinlilerden yayıldığı" söyleminin içerdiği ırkçı ve bilimsel hiçbir dayanağı olmayan kara propagandası gerçekte emperyalist-kapitalist sistemin insanlık düşmanı yüzünü gizlemek amacı taşıdığı açıktır. Kapitalist sistemin aşırı kâr hirsının yarattığı küresel ısınmanın sadece sel, kuraklık vb. afetleri tetiklemeyeceği ama aynı zamanda zaten doğada ya da insan doğasında var olan virüs ve olumsuz bakterilerin harekete geçmesine neden olarak yeni salgınları ortaya çıkarabileceğini bir not olarak buraya ekleyelim.

Kimi zaman kimyasal silah bulundurmak ve üretmek kimi zaman da tıpkı korona salgınında olduğu gibi Çinli sermaye gruplarının pazarını ele geçirmek isteyen ABD'li ya da Avrupalı sermaye grupları birbirleri arasındaki rekabette bu tür gelişmeleri kullanmaya devam edeceklerdir. Korona sürecinde karantina uygulamaları ile ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak yıpranan halkların "çok daha ölümcül bir virüse karşı harekete geçen" devletlerin bu politikalarına rıza göstermeleri çok olasıdır.

Aleksy Navalni: Cılız Bir “Lider” Portresi!

Ne Putin Rus işçi sınıfının dostudur ne de Navalni. Ne Navalni Rus işçi sınıfına gerçek anlamda özgürlük vadetmektedir ne de Putin. Putin’e karşı Navalni’yi öne çıkaran Batılı emperyalist sermaye grupları açısından Navalni, kendilerine istediklerini verebilecek bir politik figürdür.

Rusya’da yaşanan kitle gösterilerine geçmeden önce kısa bir giriş yapmak gerekir. Bu türden bir hatırlatma şimdilerde özellikle Batılı emperyalistlerce şişirilip pohpohlan “muhalif lider” Aleksy Navalni’nin konumunu anlamamıza yardımcı olacaktır.

Takvimler 9 Ağustos 2020’yi gösterirken Belarus’ta (Beyaz Rusya) yapılan seçimlerde Lukashenko’nun tekrar başkan seçilmesi bir dizi eylemin de başlamasının miladını oluşturuyordu. Liberal muhalif liderler, Belarus’ta yaşanan süreci demokrasiye karşıtlık vb. terimlerle açıkladılar. AB üyesi emperyalist ülke liderleri de Lukashenko’nun liderliğini sağlayan seçim sonuçlarını meşru bulmadıklarını ilan ederken, sokak eylemlerine de destek açıklıyorlardı. Aynı günlerde iktidardaki Lukashenko’nun Svetlana Tikhonovskaya karşısında %70’e varan oy farkı ile kazandığı seçim sonuçlarına destek vermek üzere Belarus Komünist Partisi ve gençlik örgütü açıklama yaparken, işçiler de genel olarak Lukashenko’ya destek eylemlerine katılıyorlardı.

Lukashenko’nun yeniden seçilmesinin AB’li ve diğer Batılı emperyalistleri rahatsız etmesinin altında yatan temel neden, Lukashenko’nun halen ülkesinde Sovyetler’den kalma kimi devletçi uygulamaları devam ettirirken, Belarus’un tüm kaynaklarını Batılı emperyalistlerin

yağmasına açmaması oluşturuyor. Öte yandan Lukashenko’nun Rusya’yla ilişkisi de Batılı emperyalistlerin önünde bir engel olarak ortaya çıkıyordu.

Belarus’ta neler olduğunu anlamak önemli zira tam da Lukashenko’nun ifade ettiği gibi “Belarus düşerse Rusya düşer” ve bugünlerde muhalif lider imajı edinen Navalni’nin önce zehirlendiğini açıklayıp bir süre kaldığı Avrupa’dan geri döndüğü Rusya’da sokak eylemlerini örgütleme çabası bu bütünlük içerisinde anlamlı hale geliyor.

2008 yılı itibariyle yolsuzlukla mücadele komisyonunda yayınladığı raporlarla gündeme gelen Navalni’nin deyim yerindeyse bu tarihten sonra ünü giderek artarken, özellikle 2011’de kısa süreli (15 gün) tutukluluğu sonrasında politik bir lidere dönüşüyordu. Navalni’nin 2013 Moskova Belediye Başkanlığı seçimlerinde aldığı % 27’lik oy, onu muhalif bir lider olarak konumlandırmak isteyenler açısından da önemli bir zafer olarak adediliyordu.

Navalni’nin 2017’deki kitlesel yolsuzluk protestolarına öncülük etmesi popülaritesini pekiştirirken 2019 yılında 15 gün kaldığı hapis sonrasında zehirlendiği iddia edildi. Tedavi gerekçesiyle Almanya’ya giden Navalni, yakın zamanda Rusya’ya dönene kadar da burada kalmaktaydı.

Navalni her ne kadar Batılı emperyalist ülkeler tarafından Rusya siyasetinde kullanabilecekleri bir figür olarak konumlandırılmaya çalışılsa da mevcut kitle desteği ile bunu gerçekleştirme çok olası görünmüyor. Zira bir dönem % 27 oy aldığı 10 milyondan fazla nüfusa sahip Moskova’da Navalni’nin çağrısı ile sokaklara çıkan kitle 40 bin kişi olarak açıklanıyordu. Batı destekli, Putin aleyhtarı bütün medya desteğine karşın yüz binlerle ifade edilecek kitle desteğine ulaşamamış olması bir noktadan sonra Batı’nın Navalni ile sonuç elde edebileceği düşüncesini değiştirecektir.

Navalni’nin sınıfsal ilişkileri bağlamında Putin’e muhalefeti

Putin’in 2000’de iktidara gelmesiyle bürokratik ilişkilerden palazlanan kimi sermaye gruplarının etkisini sınırlama çabası kısa sürede anılan sermaye grupları ile Putin arasında bir iktidar mücadelesine dönüşmüş, Putin kendisini iktidara getiren sermaye gruplarının da desteği ile oligark olarak adlandırılan kimi grupları saf dışı etmeyi başarmıştı.

İlerleyen yıllarda Putin’in çevresindeki politik figürler üzerinden yeniden örgütlenen bürokratik oligarşi ile sermayenin ilişkileri “yolsuzluk” söylemleri altında Putin iktidarının eleştirilmesini beraberinde getirdi. Navalni’nin bugün sahip olduğu ün de o günlerde bu yolsuzluk iddialarını gündeme getiren ilk kişilerden olmasından kaynaklanmakta. Tabi bu arada önemli bir nokta; Navalni’nin temsil ettiği sermaye gruplarının Putin ile husumet yaşayanlar olduğunu belirtmemiz gerekir.

Bu bağlamda Navalni ile Putin arasındaki iktidar mücadelesini Batılı emperyalist odakların iddia ettikleri gibi yolsuzluk mücadelesi ya da yoksullaşan halkın Putin hoşnutsuzluğunun bir yansıması olarak değerlendirmek son derece yanlış olacaktır. Tasfiye edilen, tasfiye edilmekte olan kimi sermaye grupları ile onların yerini alan diğerleri arasındaki klikler mücadelesi olarak değerlendirmek isabetli olacaktır.

Lukashenko ve Putin neden Batı için istenmeyen lider durumunda?

Aslında bu sorunun yanıtını dünya siyasetini, emperyalist ülkeler arasındaki enerji

kaynaklarına hakim olmak üzere verilen açık-örtük savaşları izleyen birileri açıklıkla verebilir. Emperyalist ülkelerin artan enerji kaynağı sorununa çözüm olarak başka ülkelerin kontrolündeki kaynakları ele geçirme hamlesi farklı emperyalist ülkeler ve emperyalist bloklar arasında çıkar çatışmalarını artırmaktadır.

AB emperyalist bloğu, İngiltere, ABD, Kanada, Avusturya gibi ülkelerin son yıllarda Çin ve Rusya aleyhine aldıkları ekonomik savaş kararlarının, Balkanlar’ın Rusya’ya karşı NATO’nun asker ve askeri malzeme yığıldığı bir alana dönüşmesinin arkasında yatan gerçeklik budur. Dolayısıyla, komünistler açısından herhangi bir emperyalist ülke ya da ülke liderinin diğerine yeğ tutulması söz konusu olamaz. Sadece onların arasındaki savaşın yaratabileceği kimi fırsatları kullanmak kimi zaman stratejik önem arz edebilir.

Lukashenko’nun hemen seçim sonrasında Avrupa’nın diktatörü ilan edilirken, AB’nin ortak yargı kurumu AİHM kararlarını dahi umursamayan, on binlerce üniversiteli gencin sadece R.T.Erdoğan’ı ve onun faşist iktidarını eleştirdiği için hapiste tutulduğu Türkiye’yi görmezden gelip, Erdoğan ve faşist uygulamaları karşısında “kaygı duymak”tan öteye geçmeyen söylem ve tutum arasında bir çelişki vardır. Bu çelişkinin kendisi, Türkiye’nin tüm kaynaklarını emperyalist ülkelerin denetimine açan R.T.Erdoğan’ın Türkiye’nin başına Batılı emperyalistler tarafından atanmış bir sömürge valisi gibi davranmasından kaynaklanmaktadır. Elbette emperyalistler dizginsizce sömürdükleri Türkiye kaynaklarını kendilerine sağlayan R.T.Erdoğan’dan sadece kaygı duyarken, Lukashenko’nun aksi tutumu nedeniyle Lukashenko’yu diktatör ilan edeceklerdir.

Benzer olarak bugün ne Putin Rus işçi sınıfının dostudur ne de Navalni. Ne Navalni Rus işçi sınıfına gerçek anlamda özgürlük vadetmektedir ne de Putin. Putin’e karşı Navalni’yi öne çıkaran Batılı emperyalist sermaye grupları açısından Navalni, kendilerine istediklerini verebilecek bir politik figürdür.

Verilen desteğin nedeni de budur.

Meksika'da Kadınlar Kartellere Karşı Silahlanıyor: "Adaleti Sağlamak İçin Buradayız, Biz Yapmazsak Kimse Yapmayacak!"

Meksika'nın kanunsuz "meşru müdafaa" hareketinin doğduğu yerde, Jalisco kartelinin Michoacán eyaletine dönük kanlı bir saldırı içinde olduğunu söyleyerek bu saldırıyı geri püskürtmek için barikatlar kuran ve tamamen silahlı kadınlardan oluşan yeni bir grup ortaya çıktı.

Uyuşturucu ve insan kaçakçısı karteller tarafından birçok bölge ele geçirilmiş olan Meksika'da, halk yer yer kendi savunma birliklerini kurma çabasına girişiyor. Devletin ve devlet kurumlarının rüşvetle beslendiği, büyük kartellerin korumalığına soyunduğu bu bölgelerde, genç kadın ve erkekler çetelere hizmet etsin diye kaçırılıyor, kaybediliyor, kabul etmeyenler ise vahşice katlediliyorlar. Aileler bir daha çocuklarının, eşlerinin yani aile üyelerinin yüzlerini göremiyor. Bu durumun en çok etkilediği kesimler kadınlar oluyor. Dolayısıyla kendini, ailesini ve bölgesini korumak isteyen, bunun için artık devletten bir beklenti içerisinde olmayan kadınlar, silahlanmaktan başka çareleri olmadığını düşünüyor. Bu konuda AP News muhabiri Armando Solis'in yaptığı röportajı okurlarımız için çevirdik:

...

Meksika'nın kanunsuz "meşru müdafaa" hareketinin doğduğu yerde, Jalisco kartelinin Michoacán eyaletine dönük kanlı bir saldırı içinde olduğunu söyleyerek bu saldırıyı geri püskürtmek için barikatlar kuran ve tamamen silahlı kadınlardan oluşan yeni bir grup ortaya çıktı.

Dört düzine kadın savaştan bazıları hamile; kimisi küçük çocuklarını birlikte barikatlara taşıyor. Kırsal alan, Michoacán'daki cinayet oranının 2013'ten beri görülmeven seviyelere yükseldiği bir zamanda Jalisco silahlı adamlarının girebileceğinden korktukları toprak yollardan geçiyor.

El Terrero mezrasındaki pek çok kadın, çatışmada oğullarını, erkek kardeş-

lerini veya babalarını kaybetti. Eufresina Blanco Nava, 29 yaşındaki kireç toplayıcı oğlu Freddy Barrios'un Jalisco karteli olduğu düşünülen silahlı kişiler tarafından kamyonetlerde kaçırıldığını söyledi; o zamandan beri ondan hiç haber almadı. "Birçok insanı ve genç kadınları da kaçırarak kaybettiler" diyor Blanco Nava.

Jalisco kartelinin hakim olduğu bölgelerde akrabaları olduğu için isminin kullanılmamasını isteyen bir kadın, kartelin 14 yaşındaki kızını kaçırdığını ve ortadan kaybettiğini belirterek, "Sağ kalanlarımızı savunacağımız, sağ kalan çocuklarımızı da, hayatlarımızı da."

"Biz kadınlar çocuklarımızın, ailelerimizin yok edildiğini görmekten bıktık" diyen bir savaşçı, "Oğullarımızı alıyorlar, kızlarımızı, akrabalarımızı, kocalarımızı alıyorlar." diye ekledi.

(...) Kadın, "Silah taşıyabilen bir adam görür görmez götürürler," diyor. "Ortadan kaybolurlar. Onları çetelerine katıp katmadıklarını veya onları çoktan öldürüp öldürmediklerini bilmiyoruz."

Barikatların yanında, kadın güvenlik görevlilerinin ev yapımı bir tankı, üzerinde çelik plaka zırhlı ağır hizmet tipi bir kamyonet var. Yakındaki diğer kasabalarda, bölge sakinleri, saldırganları dışarıda tutmak için komşu Jalisco eyaletine giden yollarda hendekler kazdılar.

Grup üyesi bir erkek olan Alberto Garcia, savaşın ortaçağ tarafını görmüş: El Terrero'nun hemen karşısında bir kasaba olan ve Jalisco kartel lideri Nemesio Oseguera'nın doğum yeri Naranjo de Chila'dan. Garcia, o çetelere katılmayı reddettiği için Jalisco karteli silahlı adamlar tarafından şehir dışına çıkarıldığını söyledi. "Kardeşlerimden birini de öldürdüler" diyor Garcia. "Onu ve sekiz aylık hamile olan eşimin kardeşini parçalara ayırdılar."

...

El Terrero, uzun süredir Yeni Michoacán Ailesi ve Viagras çetelerinin hakimiyetindeyken, Jalisco karteli Rio Grande nehrinin güney yakasını kontrol ediyor. 2019'da Viagras, Jalisco konvoylarının sürpriz bir saldırıya girmesini önlemek

amacıyla nehir üzerindeki köprüyü kapatmak için yarım düzine kamyon ve otobüsü kaçırdı ve yaktı.

Ve aynı yıl, bir sonraki kasaba, San Jose de Chila'da, rakip çeteler, Jalisco silahlı adamlarının saldırısına karşı savaşmak için bir kiliseyi silahlı üs bölgesi olarak kullandılar. Kilise kulesinde ve çatısı boyunca, kasabayı istilaya karşı korumaya çalıştılar ve kiliseyi kurşun delikleriyle doldurdular.

Herkesin taraf seçmeye zorlandığı -ya Jalisco ya da Yeni Michoacán Ailesi ve Viagras- çoğu kişi El Terrero kanunsuzlarının bu son iki çeteden biri için sadece piyade olduğuna ikna oldu.

İntikamcılar, kendilerinin bir suç çetesinin parçası oldukları iddialarını şiddetle reddediyorlar, ancak Jalisco kartelini düşmanları olarak açıkça görüyorlar. Polis ve askerlerin gelip işlerini yapmalarından çok mutlu olacaklarını söylüyorlar.

El Terrero, 2013 yılında Hipolito Mora tarafından gerçek savunma hareketinin başlatıldığı La Ruana kasabasından uzak değil. Mora, Tapınak Şövalyeleri kartelini başarılı bir şekilde kovduktan sonra, liderlerin çoğu gibi, sözde savunma gruplarından uzaklaştı ve şimdi vali aday.

Mora, intikamcılarını suçluyor, "Meşru savunma aktivistleri olmadıklarına dair sizi neredeyse temin ederim. Organize suçtur. ... Var olan az sayıdaki kendini savunma grubu, kendilerine sızılmalarına izin verdiler; kendilerini savunan kılığında girmiş suçlular."

Michoacán'ın şu anki valisi Silvano Aureoles bu konuda daha keskin. "Onlar suçlu, nokta! Şimdi, kendilerini gizlemek ve yasadışı faaliyetlerini korumak için kendilerine nefsi müdafaa grupları diyorlar, sanki bunlar cezasızlık pasaportuymuş gibi."

Ancak Mora, bazı açılardan, orijinal 2013 hareketinin doğmasına neden olan koşulların aynı kaldığını söylüyor: "Yetkililer ve polis yasayı uygulamada başarısız oluyor ve bölge sakinlerinin barışını garanti etmiyor."

El Terrero intikamcı grubunun erkek üyesi Sergio Garcia, 15 yaşındaki erkek kardeşinin, Jalisco tarafından kaçırılıp öldürüldüğünü söylüyor. Şimdi, polisin ona asla vermediği adaleti istiyor. "Bir sebepten ötürü buradayız, sahtekarlıkla engellenen adaleti sağlamak için buradayız, çünkü biz yapmazsak, kimse yapmayacak." diyor Garcia.

PUSULA

MECBUR İNSANLAR VARDIR...

Kendimizi sorgulama ve tartışmayı süreklileştirmek gerekir demıştik. Bunu yaparken iki noktada yoğunlaşabiliriz.

Birincisi kolektifle ilişkimiz; ikincisi de kitlelerle ilişkimiz... Bu iki başlık birbirini tamamlar niteliktedir. Peki, bizim kolektifimizle ilişkimiz nasıl? Küçük ya da büyük farklılığımızı derinleşmenin adımları olarak kullanabiliyor muyuz? Ne kadar açığız? Eleştiri-özeleştir mekanizmasını proleter bir tavırla, hem kolektifin hem de kendi sorunlarımızın çözümünde vazgeçilmez bir yöntem olarak doğru kullanabiliyor muyuz? Geleneğimizin kolektif niteliğinde, kendimizi ne kadar eritebiliyoruz? Yani koca bir mekanizmanın küçük bir parçası olmayı ama yine bu bilinçle fonksiyonunu en iyi şekilde yerine getirmeyi başarabiliyor muyuz? vb. vb.

Ya da kitlelerle ilişkimiz nasıl? Nerede olursak olalım -hapishane koşullarında bile- kitlelerle ilişkimiz siyasaldır ve örgütlenmeleri yönünde dolaylı-dolaysız çabamızı aksatmamak önemlidir. Böyle olduğu için de, kitleleri ilgilendiren tüm gelişmeleri yakından takip ederiz.

Suzan Zengin yoldaşın hapishane pratiği bu konuda örnektir. Yoldaş, sanki dışardaymış gibi politik görevlerini zindan koşullarında da yerine getirirken bunun kitlelerle bağı kurmaktan da geri kalmamıştır. Direnişte olan kadın işçilerden birinin doğum yaptığını duyduğunda bebeği için hırka örmesi basit bir duyarlılık değil, insanları ilgilendiren her konudaki yoğun ilgisinin göstergesidir.

Kitlelerle ilişkimiz noktasında örnek yoldaşlardan biri de Zeki Uygun'dur. Yoldaşı tanıyan herkesin ortaklaştığı nokta ilişkileri üzerindeki olumlu etkisi ve ataklığıdır. Öyle ki faaliyet için bulunduğu bütün bölgelerde bu özellikleri sayesinde geniş bir ilişki ağı yaratabilmiştir.

"Zeki de Çapalı. Bir devrimci öğretmen. (...) Zeki ortaokulu İstanbul'da okumuş, Çapa'ya girmiş sonra. Öğretmen olarak mezun olmuş. Kars-Posof'da öğretmenlik

yapmış. Yatılı okuduğu için mecburi hizmet olarak yaptığı öğretmenliğe ara verip İstanbul'da Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde okumuş. Türkçe öğretmeni olarak tekrar Kars Ardahan'a tayin olmuş. Biz de orada tanıştık. ... Hasköy Ortaokulunda öğretmendi. Tanıyan herkes seviyor ve saygıyla söz ediyor.

1976 yılıydı. Zeki çevresindeki genç öğretmenlerle harekete geçmişti. Bir süre sonra da 12 Mart sonrası yapılan örgütsel çalışma döneminde kurulan ilişkilere ulaştık. Arkadaşlar Hanak'taydı. (...)

Hepimizden farklıydı. Yüzü gülekti, tatlı bakan bir adamdı. Kalbi yüzüne vururdu. Onunla konuşurken, tartışırken gardınız düşerdi. İyi niyetli dost kollar gibi uzanır herkesi kavrardı. Hep anlamak tarafındaydı. Makul biriydi, savrulmazdı, hotzoçuluktan eser yoktu." (Tarihe Not, s. 421-426)

Yine aynı kitapta yoldaşla ilgili devrimci gruplarla ilişkisinin derinliğine vurgu yapılarak şöyle denilmekte; "Engindi. Diğer devrimci gruplardan arkadaşlarla ve hatta sıradan insanlarla olan ilişkilerinde de ölçülü ve saygılı olmasını bildirdi. Karşısındaki kim olursa olsun dinler, değer verirdi. Onun bu enginliğinin en bariz ve yalın görüldüğü alan ise halk ile ilişkileriydi. Kapris, kibir, tepeden bakma vb. olumsuzlukların zerresi yoktu onda. 'Partizan dergisi yazı kurulu' üyeliği için özel göreviyle Mazgirt ve Nazimiye'de bulunduğu sırada yaşam biçimiyle yöre halkı üzerinde bıraktığı saygın izler unutulur gibi değildi."

Nerede olursa olsun, hangi alan veya görevle sorumlu olursa olsun kitlelerle canlı ilişkisini sürdüren yoldaşlardan biri de Süleyman Cihan'dır. Yoldaş, "önemli" ve "merkezi" görevlere geldiğinde de bizzat genel sekreterlik görevini yürütürken de deri işçilerinin örgütlenme mücadelesinde yer almıştır. Genel olarak "sınıf"tan bahsedip duranlardan, kitleleri uzaktan sevenlerden değil onlarla en ağır koşullarda dahi birlikte olanlardan, bunu doğallaştırmış olanlardan

biriydi.

Bunlar bizim için ne kadar geçerli ve ne ölçüde pratiğimizle örtüşüyor? Faaliyetlerimize, yaşamımıza gerçekten bu örneklerden yola çıkarak bu anlayışla yön verebiliyor muyuz? Kitlelerle bu derece ilgili miyiz ve onlara ulaşmak için her türlü engeli aşma, her türlü çabayı gösterme tavrında mıyız? Bu konuda elimizdeki araçların kıymetini biliyor muyuz? Mesela yayınlarımızı yazı yazarken, bu yazıları kitlelerle ilişkimizin neresine oturtuyoruz?

Şehitler haftası dolayısıyla yaptığımız sorgulamada bilince çıkarmamız gereken noktalardan biri olarak, kararlılığa vurgu yapmak istiyoruz. Bir şeyi başarma azmi, onu kazanma gücü olarak kararlılık çok önemli. Çok önemli sorun ve yetmezliklerimiz olduğu ortadadır. Ancak bu gerçekliğimizi unutmadan kararlılıkla mücadele ettiğimiz takdirde, birçok şeyi başarabileceğimiz de başka bir gerçekliktir.

Kolektifimizi, devrimi ve kitleleri savunmada kararlı olmalıyız. Kendimizi şehitlerimizden koparmayacaksak, onların savunduklarını yaşama geçirmede kararlı olmalıyız. Olumsuzluklara karşı olumlulukları savunmada; alçakgönüllülükte, samimiyette, açıklıkta, çalışkanlıkta, kolektivizmde, öğrenmede durmaksızın çabalamada, bütünleşmede kararlı olmalıyız.

Bazen tüm bunlarda kararlı olmak zorluklar içerir, sadece sevinç vermez, canımızı da acıtır; kabullenmekte zorlandığımız yönlerimizle yüzleşmemizi dahası mücadele etmemizi ve bunu elden bırakmamamızı gerektirir.

Yani tıpkı şehitlerimizin yaptıklarını yapmamızı gerektirir. Zorludur ama insanlaşma, güzelleşme yolumuzdur ve şehitlere bağlılığımız da bununla anlamlıdır.

Sıcaklıklarının hep bizimle olmasını istiyorsak, mücadelemizin gereklerini yerine getirmede kararlı olalım! (Bitti)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Mehmet Düzen (Foto)

1955 yılında Dersi Ovacık'a bağlı Aslandoğmuş köyünde doğan Mehmet Düzen, 12 Eylül AFC'si sonrasında gerillaya katılır. 5 Şubat 1981 tarihinde Mazgirt'in Örs köyünde bir ihbar sonucu gelen jandarmayla yaşanan çatışmada ölümsüzleşir.

Haydar Sönmez

1957 Dersim Mazgirt Yetimoğlu köyünde dünyaya gelen Haydar Sönmez, 1980 öncesi Dersim'de gerçekleştirilen toprak işgalinden sonra tutuklanarak Hozat Hapishanesine konuldu. Parti militanı olan Haydar Sönmez (Altındış), 6 ay sonra çıktığında mücadeleye kaldığı yerden devam etti. İşbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla düşmana ihbar edilmesi üzerine gözaltına alınarak Şubat 1982'de işkencede katledildi.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ 21 Ocak-10 Şubat 1993

1993 yılının Ocak ayının sonlarında Halk Ordusu II. Mıntıka Birliğinin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağında bir destan yarattı. Önlerinde iki seçenek vardı: Ya düşmanın üslenmediği ovaya inerek imha olmak ya da Munzur'u aşmak. Bir çılgılık koptu yürekten; 21 Ocak'ta Zeki Peker yürüyemeyeceğini söyleyerek "yoldaşlar beni bırakın, benim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söyleyin" dedi. Ve yürüyüş devam etti. Medetsiz Munzur Erkan Fener'i aldı bu kez birlikten. Ali Demirdağ yürüyemiyordu artık. Ama ses çıkarmamıştı. Yoldaşlarının yürüyüşünü engellemek istemiyordu. Yoldaşları başına toplandı. Dr. Hü ayağa kalkmak istedi, başaramadı. Zafer işareti yapabildi ancak...Köyün ışıkları görünmüştü artık. Munzur boyun eğmişti Partizanlara... Fakat Barbara Anna Kirstler, Ali Ekber Batasul ve Ali İhsan Yalçın köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürreden kaynaklı yaşamlarını yitirerek 21 Ocak-10 Şubat 1993 tarihleri arasında ölümsüzleşen Partizanlar, Yel Dağı şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Yetiş Yoldaş...

Türkiye’de veya Ortadoğu’da mücadele tarihinde karşılaşılan ilk olgulardan birisi ödenen bedeller oluyor. Sayısız bedellerle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri kendi mecrasında ilerlemeye devam ediyor. Türkiye’de de, T. Kürdistanı’nda da böyle, dünyada da... Günümüzde hiç kimse Türkiye ve Kürdistan’da sürdürülen sınıf savaşımından, özgürlük mücadelelerinden azade olamadı/olamaz da. Nerede olursak olalım, neyle meşgul olursak olalım, bir gün ya faşizmin saldırısı ya da komünistlerin ve devrimcilerin onurlu mücadelesi bizi mutlaka bulacaktır. Tarih bunu binlerce kez ispatladı.

Bu mücadelede en iyilerimizi şehit verdik. Bu, verilen mücadelenin ne derece onurlu ve önemli olduğunun bir teyidi aynı zamanda. Dünyayı temellerinden sarsacak bir davanın militanı olmanın en yalın ifadesi, amacın yüceliği ve değiştirici gücüdür!

12’ler böyle bir davanın savaşçıları olarak ölümsüzleştiler. Proletarya Partisi’nin zor dönemler yaşadığı, tasfiyeci ve darbeciliğin revaçta olduğu koşullarda bir kez daha hatırlattılar davanın yüceliğini. Bir kez daha, dünyayı değiştirecek gücün bizler olduğunu anımsattılar. Esrin, Hatayi, Gamze, Yetiş, Serkan, Hasan, Umut, Samet, Alişer, Murat, Ersin ve Doğu yoldaşlar bir kez daha devrimci cüreti kuşanmanın, düşmana karşı dik durmanın adı oldular. Her bir yoldaşımız militanlığın ne demek olduğunu kendi yaşam pratikleri ile sergilediler, bilinçlerimize kazdılar.

Bunu en fazla hissettiğim yoldaşlardan birisi oldu Yetiş Yoldaş. Proletarya Partisi’nin 8. Konferans sürecinde daha yakından tanıma olanağı buldum kendisini. Nasıl tanır bir insan ilk etapta ve nasıl bir izlenim bırakır? Bazen ilk izlenim pek değişmez. Bazen görünenin altında büyük bir cevher olduğu zamanla fark edilir. İlk tanışıklığımızda “ortamda yeni” olmamızın getirmiş olduğu hislerle “kendi halinde sessiz birisi” diye yorumlamıştım. Belki de ilk sezgilerin zamanla ne kadar yanıtıcı olduğunun pratiği olmuştur bu durum. Evet; sessizdir, mütevazidir, olgundur, gereksiz laflamalardan uzak durandır. Ancak bunun altında yatan politik ve karakter derinliğini daha fazla tanıdıkça şahit olduk.

Fransa devletinin kolektifimize yönelik operasyonlarında, Yetiş yoldaş bir müddet aktif mücadelenin dışında kalmıştı. Onun eksikliği her alanda hemen hissedilir olmuştu. Özellikle sanat ve gençlik çalışmalarında onun boşluğunu doldurmanın oldukça zor bir durum olduğuna şahit

olduk. Grup Şiar ve Partizan Müzik Topluluğu çalışmalarında da en sakin ve mütevazı hali ile zamanla en fazla dikkat çeken oydu. Sesinde ve sazında oluşan tını bugün hala halkımızın dilinde yankılanmaya devam ediyor.

Onun boşluğunda gerileyen gençlik çalışması, aktif mücadeleye devam etmesiyle yeniden bir canlanma göstermişti. Hangi alana giderse etrafında biriken gençler görülüyordu. Bir konuda nettik; Yetiş yoldaş bir alanda varsa o alanda bir örgütlülük mutlaka yaratılırdı. O, örgütlü mücadelenin garantisiydi bir anlamda. Kitle faaliyetlerinde Yetiş yoldaşı, dürüst birisi olarak ifade ederdi herkes.

Evet, devrimciliğin bu ilk şartının başka bir kimsede bu kadar yansıdığını görmedik.

Derler ya, tanıdıkça başka yetenekleri karşımıza çıkıyordu ve bu yeteneklerini kolektifin hizmetine sunmaktan bir an bile tereddüt etmedi. Sanat çalışmalarında sadece saz çalmazdı, aynı zamanda elektronik org çalıyor diğer enstrümanları da çalma gayreti gösteriyordu. Sadece mevcut türküler, marşları, klam ve stranları seslendirmezdi aynı zamanda üreten bir yeteneğe sahipti. Hangi alana giderse gitsin mutlaka bir beste veya söz üzerine uğraşır. Ya dernekte elinde saz ile ya elinde kalem söz yazarken ya da mevcut besteler üzerinde uğraşırken... Tüm yaşamı ve yetenekleri ile kolektifin ve devrimin hizmetinde bir yoldaşı Yetiş Yalnız.

Bir devrimcinin verilen görevler karşısındaki duruşu, onun mücadele ile olan bağının önemli bir göstergesidir. Bir görevi reddetmişliğine, üzerinde tartışmışlığına, isteksizliğine hiç şahit olmadık. Aksine, görevleri ile olan bağının sarsılmaz derecede güçlü olduğunu gördük.

Her pratiğinde kolektife, devrime ve halka ne denli bağlı olduğunu gösteriyor, bu konuda en ufak bir yalpalama dahi göstermiyordu. Ona bakan herkes, onun bir gün mutlaka daha ileride mücadele yürüteceğinden çok emin oluyordu. Onun gözlerinde, savaşa katılımı okumamak mümkün değildi. Görme noktasındaki engelli durumundan kaynaklı başka faaliyet alanlarını önerenlere karşı çıkmış, halk ordusu saflarında yer almak istediğini ısrarla belirtmişti.

Evet, o bir gün mutlaka alandan gidecekti. Bütün yoldaşlar bunun farkındaydık ve hiçbir şey ona engel olamayacaktı. Bu vesileyle onunla birkaç defa daha konuşabilmenin, kolektifin, halkımızın yaşadığı sorunlar, örgütsel faaliyetler ve teorik ko-

nularda sohbet etme isteğimi sadece bir kez yapabildiğim olmanın acısını yaşadım. Ayak üstü, kısa sohbetlerde bile mevcut sorunların ideolojik kökenlerini belirtmesi ve kavratıcı konuşmaları bizi şaşırtmıştı. Sorunlara yaklaşımı, diyalektik materyalist bakış açısı ve kavratıcı yanı, sorunların kökenini daha net görmemizi sağlıyordu. Bu, onda gördüğümüz hayatın sırrıydı sanki. Çok konuşmayan ancak konuştuğunda adeta bir derya olduğunun ispatıydı. Bir ortamda yapılan sohbete dahil olduktan sonra kimsenin konuşmadığını ve herkesin onu dinlediğini görmüştük. Kolektifi savunması ve sorunlara bakış açısı, dinleyen bizleri kendisine mahkum bırakmıştı.

Onu dinleyenlerden birisinin daha sonra “*Bu yoldaş kesin gider, burada kalmaz.*” dediğini anımsıyorum.

Evet, Yetiş yoldaş nasıl bir devrimciydi dendiğinde; dürüst, devrimci mücadelede net, kararlı, görevlerini aksatmayan, tüm yeteneklerini kolektife sunan, mütevazı, sessiz, yeri geldiğinde esprili, birikimli, teorik konulara ve kolektifin sorunlarına duyarlı, en önemlisi bir amacı olduğunu duruşundan pratiğine çevresine yayan bir yoldaşımızdı. Sanat çalışmasından gençlik faaliyetine, yayın dağıtımından eylem ve etkinlik örgütlemesine kadar her pratiğin kaygıya yer vermez militanı olmuştur. Bu bizde bir yandan saygı uyandırıyor bir yandan da izlememiz gereken yolu gösteriyordu. Çok büyük laflarla değil, yaşam pratiği ile ne yapılması gerektiğini en güzel anlatanlardan bir oldu Yetiş yoldaş.

Silahlı mücadelenin, halk savaşının kaçınılmaz sonucunun farkında olarak Halk Ordusu saflarına katılması, bizde hem büyük bir heyecana hem de umudumuzun artmasına vesile olmuştu. Onu tanıyanlar, “*Yoldaş kesin gerillada da sanatsal bir çalışma başlatır*” diyeceklerdi. TIKKO

Müzik Topluluğu çalışmaları yayınlandıkça tahminlerin ne kadar yerinde olduğunu gördük. Evet, bir alana Yetiş yoldaş gelmişse o alanda örgütsel, politik ve pratik bir canlanma olacak demektir. Yoldaş, beklentileri hiçbir zaman boşa çıkarmayan aksine büyüyen bir yaşam pratiği sergiledi. Şikayet ettiğini, bahane öne sürdüğünü hiçbir zaman duymadım. Mevcut eksiklikler karşısında sabırla faaliyetlerini nakış nakış örerek, belli bir zaman sonra o sessiz kişiliği ile alanda değer yarattığına her zaman tanık olurduk.

Halk ordusuna katılım günü netleştiğinde yine en büyük engelleme çabasını ailesinden görecekti. Böyledir ailelerimiz... Yetiş yoldaşın buradaki kararlığı da yine bizlere cesaret vermişti. Kitlemizin karşısına daha net çıkıyor, Yetiş yoldaşın katılımının haklı sebeplerini daha cesaretli bir şekilde savunuyorduk. Evet, o, alandan gidişi ile de bizlere devrimci bir miras bırakıyordu.

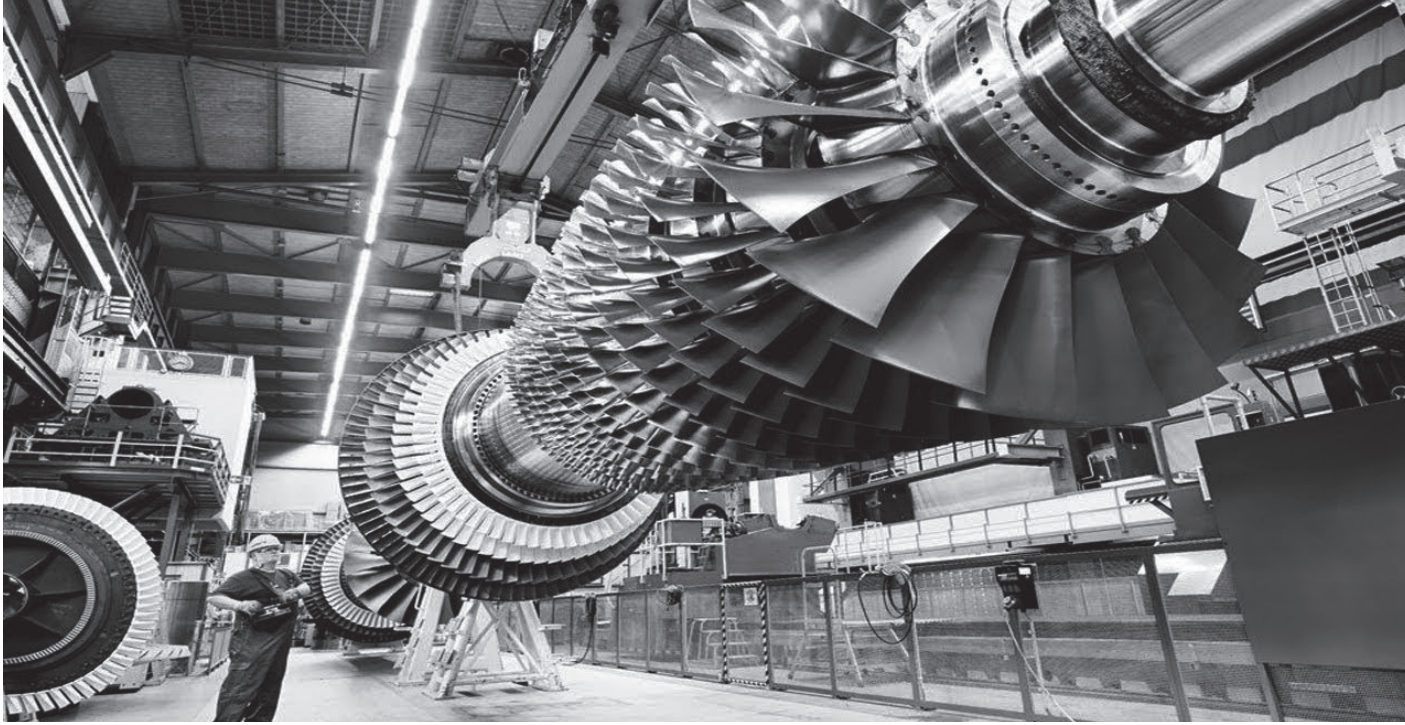
Ölümsüzleştiği haberini aldığımız an kararım netti. Ne pahasına olursa olsun Yetiş yoldaşın bıraktığı yerden devam edilmeliydi. Kolektifimiz zor bir süreç yaşıyordu; netsizlikler, gerilemeler, moral bozuklukları, dedikodular vs. bir kara bulut gibi çökmüştü... 12’ler bu karabulutları dağıtan bir rüzgar gibi etkiledi bizleri ve halk ordusuna katılımda bana büyük bir cesaret verdi.

Zilan, Özlem, Ekin, Ahmet, Munzur, Aşkın, Cem, Bakış, Orhan, Tuncay, Hakan ve Ferdi yoldaşlar... Her biri yeri doldurulmaz devrim neferleri, yazılan ve yazılacak destanların gizli kahramanları oldular. Bu kavga 12’lerin şehit düştüğü zaman bitmedi, bazılarımız için esasen yeni başladı.

Bu kavga bitmez, 12’ler ölmez!

(Bir TIKKO savaşçısı)

Teknolojik Kapitalizm ve Küresel Etkileri (1)

Özellikle bilgisayar, internet, akıllı telefonlar, dijital platformlar ve bilişim teknolojilerine dayalı ilişki ağları, modern medya sistemleri ortaya çıktığından, daha doğrusu bunlar üretim ve sosyal yaşam alanlarına hızla uyarlanır olduğundan beri, değişim hızı katlandı.

Günümüz kapitalizminin üretim, piyasa ve bölüşüm ilişkilerinde çok önemli teknolojik değişimler olmakta. Teknolojik değişimlerin toplumsal ve sosyal ilişkilere yansıma kapasitesi tarihte hiç bu kadar hızlı, yoğun ve yaygın gelişmedi!

Başlıca teknolojik devinimler:

Teknolojinin günlük yaşamdaki gelişimi, değişimi, dönüşümü bile artık takip etmesi zor bir hızda seyrediyor. Dolayısıyla sosyal ve günlük yaşamın her alanında, her gün yeni teknik biçimlerle veya yeni teknolojik yöntemlerle karşılaşır olduk.

Öyle ki; toplumsal yaşamın değişen üretim, bölüşüm ve iletişim alanlarında bu yeni teknikleri takip ettiğimiz ya da edemediğimiz ölçüde, varlık gösterebilir veya gösteremez olduk.

Yapay zeka programları veya yazılımları, yapay zeka ile çalışan robotlar veya araçlar, big data veri tabanları veya kayıt sistemleri, modern kopyalama yöntemleri, özellikle güvenlik güçlerine hizmet eden mutlak denetim ve takibat yazılımları; e- devlet uygulamaları, şirketler arası rekabetten kaynaklı özel istihbarat ve güvenlik sistemlerinin yazılımları ve bunların algoritmaları her şeyimizi denetler oldu. Kapitalist

ülkelerde toplumsal yaşamda denetlenmeyen hiç bir alan neredeyse kalmadı, kalmıyor. Kullandığımız modern iletişim araçlarındaki yazılım programları üzerinden sürekli birileri bizi gözetliyor, dinliyor veya takip ediyor.

Kullandığımız ‘akıllı’ telefonlar, sabit ya da portatif bilgisayarlar üzerinden bunları üreten özel şirketler, bu sanal ağlardaki başka platformlar veya devlet güvenlik birimleri bizleri bizden daha iyi tanırlar duruma geldiler.

Özel şirketler ise bu araçlardaki veri tabanı kayıt sistemleri, anlık takip teknikleri ve algoritmalar üzerinden özel ve davranış bilgilerimize anında erişebiliyor, verdiğimiz izinler veya bıraktığımız izler yoluyla, bunları kullanıyor ve pazarlıyorlar. Kablosuz iletişim sistemleri, son yıllarda geliştirilen 5G ağları, 4.0 endüstri üretim modeli veya teknikleri, daha etkin üretme, depolama, iletme, yansıtma veya enerji kullanımı teknikleri gibi yüzlerce alanda, binlerce yenilik, baş döndüren bir hızla ve akılları donduran bir etkiyle çoğalmaktadır.

Özellikle bilgisayar, internet, akıllı telefonlar, dijital platformlar ve bilişim teknolojilerine dayalı ilişki ağları, modern medya sistemleri ortaya çıktığından, daha doğrusu bunlar üretim ve sosyal yaşam alanlarına hızla

uyarlanır olduğundan beri, değişim hızı katlandı. Bu yeni tekniklerin sistematiğini veya kullanımını öğrenemeyenler artık dışlanır oldu. Hatta bu kesimler çokça övülen ‘sosyal asansör’ basamaklarını aşamaz oldular. Dolayısıyla da, sistem içinde yaşam standartlarını yükseltme veya ‘sınıf atlama fırsatlarını’ yığınlar halinde kaçırdı oldu insanlar.

Aslında onlara bu sözde fırsatları kaçırtan şey teknik veya teknoloji değil, tersine o teknolojinin üretim ve pazarlama değerlerini ellerinde bulunduran bir avuç burjuva elit kesimin dindirilmeyen sermaye açlığıdır. Kapitalizm bütün meslek alanlarındaki profesyonallığa, alt uzmanlıklara, yeni teknikler/teknolojiler geliştirme pratiği üzerinden; bir taraftan daha az ama daha yetkinleşmiş emek sayesinde kapitalist üretkenliği devasa boyutlarda artırırken diğer taraftan da mal, meta, ham madde, bilgi, hizmet üretimini de ‘yeni ihtiyaçlar’ yaratarak, dehşet boyutlarda çoğaltmaktadır.

Ancak bu öğretilmiş profesyonallite içinde kendi alanında uzman olan insanlar dahi başka bir alanda giderek yol bulamaz veya afallar duruma gelmekte. Çünkü sosyalizm ve komünizm Karl Marks’ın öngördüğü gibi; insanların politeknik ve çok yönlü eği-

timini esas alırken, kapitalizm dayattığı mono-teknik eğitimle, uzman insanları dahi sınırlı ve tek yönlü eğitime zorlamaktadır. Ancak ilgi gösteren ve gerçeklere eleştirel yaklaşan uzman insanlar da bahsi geçen ve gerekli olan çok yönlü eğitimi bireysel eğitim yoluyla sağlayabilirler. Ancak bu bireysel eğitimin emek, zaman ve masraf harcamı herkes çoğunlukla bireysel karşılamaktadır.

Sermayenin etkin ve azami birikim aracı olarak teknik/teknoloji

Egemenler her türlü teknik, teknolojik ve bilimsel bilgiyi en önemli meta pazarlama ve sermaye birikim aracı haline getirmek için çok daha kızgın ve devasa bir pazar hakimiyeti ve rekabet savaşını içindeler.

En ileri bilgi ticaret sistemi haline geliyor, bu ticaret sistemi yeni savaş yöntemleri veya alanları haline alıyor. Artık uluslararası arenada ‘ticaret savaşları’ diye kitaplar yazılmaya, analizler yapılmaya ve sistem ideologları tarafından açıktan eleştiriler piyasaya sürülmeye başlandı bile. ‘Turbo kapitalizm’, ‘teknolojik kapitalizm’, ‘digital kapitalizm’ gibi kavramlar üzerinden toplumsal ve tarihsel süreçler yüzeysel bir biçimde yorumlanıyor, emperyalizmin çürüten, asalaklaşan ve paraziter kapitalizm olduğu inkar yine ediliyor.

Tekniğin toplumsal üretim ve bölüşüm ilişkileri bağlamında eski ve yeni biçimleriyle şekil alan aktüel kullanımı, paylaşımı, iletişimi, etkileşimi, ulaşımı ve piyasadaki pazarlama değeri hep gündem olmuştur. Bu gibi konular üzerine insanlık hep tartışır olmuştur ve bunda sonra da bu sonsuz tartışma sürgit devam edecektir. Ancak yeni teknikler veya teknolojilerin toplumsal üretime ve sosyal yaşama aktarımı, üretici güçleri de etkilediği, geliştirdiği kadar üretim ilişkileri açısından da önemli bir gelişme ve değişim dinamiği olarak işlev görmektedir. Bu dinamik var oldukça kapitalizmin kendini yeniden aşılabilmesi krizler sonrası bile mümkün olabilmektedir.

Kapitalist üretim ilişkileri ve teknik/teknoloji

Tekniğin veya teknolojinin bu gerçek rolü sınıfların varlığı ve mücadelesi ortaya çıktığından beri de geçerlidir.

Tekniğin veya teknolojinin kullanımı ve sosyal üretime aktarımı, toplumsal gelişmeleri etkilediği kadar toplumsal özgürlük eksenli bir mücadele sürdüren sosyal, sendikalar, siyasal hareketleri ve devrimci partileri de her zaman yakından ilgilendirmiş ve etkilemiştir.

Kapitalizm koşullarında ise toplumsal üretim ile bireysel gasp arasındaki, özel ile toplumsal mülkiyet arasındaki çelişki giderek büyüyor. Ne var ki toplumsal üretim ve toplumsal bölüşüm ilişkileri ile teknoloji arasındaki nedensellik eski toplumlardan daha farklı olarak, çok yönlü işliyor ve böylece teknoloji insanları sömürme, eşitsizleme ve baskılama politikalarında multible(çoklu) bir karakter kazanıyor. Modern kapitalizm ya da emperyalizm koşullarında üretim ilişkilerinin güncel geçerli temel dinamiklerinden birini teknoloji oluşturuyor. Diğer yandan teknolojik devinimler- devrimler de hem üretici güçleri ve hem de üretim ilişkilerini tedricen ama süreğenlik içinde değiştiriyor, geliştiriyor veya başkalaştırıyor.

Toplumsal teknolojik üretim veya yoğunlaşmış üretkenlik artık beden veya kol emeğini aşarak daha çok zihinsel ve ruhsal emek odaklı gelişme gösteriyor ve bugün daha çok hizmet sektörlerinde yoğunlaşıyor. Sosyal yaşam alanlarında da her türlü yeni tekniklerin daha fazla kullanımı sayesinde sosyalizasyona dair yeni bir soru(n) olarak da karşımıza çıkıyor. Artık öyle bir durum aldı ki bu gelişme; ilkökul çocukları hatta bebeklerin bile teknolojik iletişim araçlarıyla haşır neşir oldukları bir süreçteyiz. İnsanların özellikle teknik bilgilerini sürekli geliştirmesi isteniyor. Özellikle çalışan insanların ömür boyu eğitim alması, alamıyorsa mesleki ve toplumsal yaşamdan dışlanma tehlikesiyle karşılaşacağı uyarıları iş yerlerinde çok yapılıyor.

Nano ve mikro teknolojilerin toplumsal üretim ve sosyal yaşam alanlarına kadar indirilmesi, sürekli yeni yeni pazar ve rekabet alanlarının açılması, bio-kimyevi, bio-genetik alanlardaki atılımlar bu devasa değişimlere başka bariz örneklerdir. Dahası artık tıbbi

[İhtiyacımız olan tek şey daha fazla beğeni]

müdahalelerin önemli oranda yapay zekalı makineler ve robotlar üzerinden yapılması, uzay teknolojisinin hızla gelişmesi, dijital ilişkiler üzerinden insanların mutlak denetiminin dehşet boyutlara erişmesi gibi nesnel gelişmeleri göz ardı etmek mümkün değil. Bu değişim toplumsal kurumları, bireyleri, çalışan emekçileri, üreten işçileri ve herkesi bir şekilde tekniği, teknolojiyi daha fazla öğrenmeye, kullanmaya, eleştirel tartışmaya veya bu gelişmeler içinde yön bulmaya itmektedir.

Sosyal insan ilişkileri ve teknik/ teknoloji

İnsanlık ve toplumsal formasyonlar var olduğundan beri teknik, insan topluluklarının baş gündemleri arasındadır. Öyle ki teknolojik buluşlar ve gelişmeler sosyal bir varlık olan insan yaşamını bir çok nokta da daha da kolaylaştırmıştır. Ancak aynı teknik veya teknolojik gelişme, sosyal yaşama uyarlanan her alanda, sürekli yeni nesnel durumlar ve ilişkiler de ortaya çıkarmıştır.

Sosyal bir varlık olan insanın çalışma, barınma, beslenme, korunma, güvenceli ve sağlıklı yaşama beklentileri veya koşulları sürekli değişim gösteriyor. İnsanların asgari veya belirli bir düzeyde eğitim ve öğretimden geçme koşulları, bilimsel araştırma- incelemede bulunma ya da bir yerlere rahat ulaşma veya seyahat yapma gibi başlıca ihtiyaçları da sürekli değişiyor. İşte bu değişimler, sosyal ve toplumsal, po-

litik ve kültürel gelişmelerle bağlantılı olduğu kadar süreklilik gösteren teknik ve teknolojik atılımlarla da bağlantılı düşünülmelidir.

İnsanlık tarihinde teknik veya teknolojinin önemi birileri tarafından ya küçümsenmiş, bazı kesimlerce hiç önemsenmemiş ya da bir başkalarınca hep abartılmıştır. Tekniğin müptelası olmak kadar tekniği kullanmaktan kaçınma davranışları, ona karşı ilgisiz olma tutumları, bir çok insanı, sosyal kurumları, özel şirketleri veya iktidara yön veren hükümetleri veya politik partileri bir şekilde hep etkilemiştir. Egemen güçlerin stratejik ve teknik üstünlükleri karşısında afallama eğilimi gösteren devrimci muhalifler olduğu kadar, tekniğin bilinçli ve uzman kullanımından imtina etme, verimsiz yöntemlere gereğinden fazla tutunma yaklaşımları da yine insani eğilimler arasında olmuştur. Ne var ki, tekniğin müptelası olmadan, onu rasyonel bir yöntem olarak insan, toplum, sosyal kurumsallaşma ve doğa yararına kullanmak önemlidir. Teknik ve teknolojik yöntemleri, çok yönlü bilgi ile donanmış olarak eleştirel ve üretken bir şekilde özümseyerek kullanabilmek, doğru ve devrimci bir yönelimdir.

Tekniğin veya teknolojinin kullanımını ve sosyal üretime aktarımı, toplumsal gelişmeleri etkilediği kadar toplumsal özgürlük eksenli bir mücadele sürdüren sosyal, sendikalar, siyasal

hareketleri ve devrimci partileri de her zaman yakından ilgilendirmiş ve etkilemiştir.

Bazı tesadüfler, gözlemler, deneyimler, bilinçli araştırma ve incelemeler, bilimsel devrimler yoluyla elde edilen en yeni ve en ileri teknik kullanımı kapitalizm koşullarında, insan güvenliği, toplum refahı ve doğanın korunması için değil de aslında sadece sermaye birikimi ve egemenliğinin pekişmesi için kullanılmaktadır.

Ama bu en ileri teknik kullanımı, artık sadece egemenlerin bir rekabet ve pazar sorunu olmaktan çıkmıştır. Geline aşamada, sosyal yaşamda kullanıma giren yeni teknikler (bilgisayar, internet, intranet, smartphome, yapay zekalı robotlar ve makineler, dijital sistemler) sayesinde, teknolojik hareket artık bütün toplumu etkileyen, değiştiren, ilgilendiren bir sorun haline gelmiştir. Sosyal özgürlük hareketleri ve devrimci muhalefet güçleri olarak tekniği ve teknolojiyi, çok yönlü poli-teknik eğitim anlayışıyla takip ediyoruz. Teknolojinin toplumsal yaşamdaki önemini ve etkisini elbette eleştirel yaklaşımla özümsemeliyiz. Ancak eleştirel ve üretken bir teknik bilinci ile donanmalı bu bilinci sosyal kurtuluş mücadelemizde kitle ilişkilerimizi etkileyen, değiştiren ve geliştiren yeni yöntemlerle pekiştirmeliyiz.

(Devam edecek)

Devrimci Kurumlardan Migros ve Baldur İşçilerine Dayanışma Ziyareti

DBP, ESP, Partizan, Mücadele Birliği, Alnteri, Devrimci Parti, SMF'nin çağrısı ile bugün Migros ve Baldur'da devam eden direnişler ziyaret edildi.

Birleşik mücadeleyi örgütlemek amacıyla yan yana gelen DBP, ESP, Partizan, Mücadele Birliği, Alnteri, Devrimci Parti ve SMF'nin çağrısı ile direnişte olan Migros ve Baldur işçileri ziyaret edildi.

"İşçilerin Birliği sermayeyi yenecek", "Migros işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlarla Migros direniş alanına gelen kurumlar adına kısa bir konuşma yapıldı.

Yapılan konuşmada, sermayenin pandemi fırsatçılığı ile birçok yerde işçileri işten çıkarıldığı belirtildi. direnişlerin yakından takip edildiği ve dayanışma ziyaretinde bulunma kurumların direnişi daha geniş kamuoyu gündemine getirmek bir tartışma olduğunu dile getirildi.

Süren birçok direniş olduğu bunların birleşmesi ve dayanışmanın büyütülmesi ile direnişlerin kazanıma dönüşeceği vurgulandı.

İşçiler yaşadıkları süreci anlatarak, dayanışmanın önemli olduğunu vurguladı. Migros Direnişçileri, Migrosun işçileri işe geri almak dışında bir seçeneği olmadığını vurgulayarak, bunun için mücadeleye devam edeceklerini dile getirdi.

Ziyarete gelen kurumlar tarafından Migros işçileriyle dayanışma ziyaretinin ardından Baldur direnişi ziyaret edildi.

Baldur işçilerinin direniş alanında polis ablukası dikkat çekerken, işçiler konuya ilişkin yaptığı açıklamada, fabrikada yeni üretilen malların eski ürün gibi gösterilip fabrikadan çıkarılmasının söz konusu olduğu dile getirildi.

Grevin bu şekilde kırılmak istenmesine işçilerin tepkisi sürerken, sendika ile patron arasında yapılan görüşmeler sonucunda ürünlerin işçiler tarafından kontrol edilmesine karar verildi. İşçilerin bu sürecin dışarıdaki bekleyişleri ile takip edecekleri dile getirildi.

Kurumlar adına yapılan konuşmada 30'u aşkın gündür devam eden Baldur işçilerinin direnişi ile dayanışma içinde oldukları dile getirilerek, farklı noktalarda süren direnişlerin birleşmesi ile büyütülebileceği vurgulandı.

"Tedbirler Alınsın, İşyerleri Açılsın!"

Ankara'da Kafe ve Bar Emekçileri Ulus Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla mekanların bir an önce açılmasını talep etti.

Kafe ve Bar Emekçileri bugün saat 14.00'da Ulus Meydanı'nda seslerini yükseltti. "Tedbirler Alınsın Yasaklar Kalksın İşyerleri Açılsın" yazılı pankart açan emekçiler burada bir basın açıklaması okudular. Eyleme Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları da katılarak destek verdiler.

Öncesinde eylem için Sakarya Caddesi'ne çağrı yapan kitle kolluk tarafından engellendi. Sabah saatlerinden itibaren Sakarya Caddesi polis ablukasına alınarak emekçilerin girişi engellenmişti. Kafe ve Bar Emekçileri ise bu durum karşısında eylemlerini Ulus Meydanı'nda gerçekleştirdi.

Kafe ve Bar Çalışanları Dayanışması, Otel ve Turizm İşçileri Sendikası, İstanbul Turizm ve Aşçılar Derneği üyeleri adına basın açıklamasını Dilan Mollaahmetoğlu okudu.

"Geçinemiyoruz. Tedbirler alınsın, iş yerleri açılsın" diyen Mollaahmetoğlu, çalışanların 140 gündür işsiz olduğunu vurguladı. Mollaahmetoğlu, milyonlarca çalışanın işsiz kaldığını ifade ederek şöyle devam etti:

"Bu süre içerisinde insanların hayatlarını idame ettirmelerine dönük bir planlama yapılmadı, gerçekçi bir destek sağlanamadı. Bu süreçte ne yazık ki çalışanlar hayatını idame ettirmekte çok zorlandı. Sağlanan destekler yetersiz kaldı."

"Çalışanlar açlıkla karşı karşıya"

Mollaahmetoğlu yaptığı açıklamada hükümet uygulamalarında alkole dönük özel bir tutum olduğunu da belirterek:

"Hükümetin verdiği kira desteği 750 TL. Ankara'da merkezi yerlerdeki kira bedelleri 5 bin TL'den başlıyor.

"Barlar 310 gündür kapalı. Barlar adeta kaderine terk edildi. Bar ruhsatıyla çalışmayan ama bar olarak hizmet veren yerler ise müzik yasağına takıldı. Bu işyerlerinde müziğin kapatıldığı saat işletmenin kapatıldığı saate dönüyor. Pandeminin görünmeyen bir başka yüzü ise kapatılan işyerleriyle dolaylı olarak çalışan, tedarik zincirinde olan işletmeler. Toptancılar, kuru temizlemeciler, buz satanlar, çiçekçiler, seyyar satıcılar, valeler, sokak müzisyenleri hepsi işsiz. Kafelerde barlarda canlı müzik yapan ve hiçbir yerde sigortası olmayan müzisyenler de işsiz.

"Milyonlarca insanın içinde olduğu bir sektör, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya, çalışanlar açlıkla karşı karşıya." dedi.

İzmir'de "Sürgünler Geri Alınsın!" Eylemiyle Dayanışma

BTS İzmir Şubesi'nin 3. haftasında, Alsancak Gar önünde sürgünlerin geri alınması talebiyle Partizan, SMF, ESP, BDSP, TÖP gibi devrimci ileri güçlerin dayanışmasıyla gerçekleştirildi.

Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) İzmir Şubesi'nin 3. haftasında, Alsancak Gar önünde sürgünlerin geri alınması talebiyle yapılan eyleme Partizan, ESP, SMF, BDSP, TÖP gibi devrimci ileri güçlerde katılarak dayanışma içinde olacaklarını dile getirdi.

TCDD Genel Müdürlüğü yönetimi tarafından, Sendikaların İzmir Şube yöneticileri ve İşyeri Temsilcilerinin sürgün edilmesi üzerine, İzmir Şubesi tarafından sürgün kararı geri alınmaya kadar eylem yapılması kararı üzerine, bugün (25 Ocak 2021) saat 16.30'da Alsancak Gar önünde basın açıklaması ve oturma eylemi

gerçekleştirildi.

Hangi ileri demokrasi

Yapılan açıklamada sürgün olan sendika faaliyetçilerinin durumları aktararak şunlar kaydedildi:

"Buradan Genel Sekreterimiz İsmail ÖZDEMİR'in Sivas'a sürgün edilmesinden, Genel Kadın Sekreterimiz Begüm ÖZYÖNÜM'ün işyerinde amirlerce mobinge maruz kalmasına seyirci kalan ve hakkında birçok soruşturma açarak baskı uygulayan TCDD Taşımacılık A.Ş. yönetimini; Şube Sekreterimiz Mehdi SEYHAN'ın Kars'a, Şube Kadın Sekreterimiz Nurhan KARADAĞ'ın Malatya'ya, Sendika İşyeri Temsilcilerimiz Bülent ÇUHADAR ve Ünal KARADAĞ'ın Malatya'ya sürgün edilmesinden sorumlu TCDD Genel Müdürlüğü yöneticilerini, Haber-Sen Genel Sekreteri İbrahim DAMATOĞLU'nu sürgüne gönderen PTT Genel Müdürlüğünü ve tüm bunlara izin veren Ulaştırma Bakanlığına seslenerek soruyoruz;

Sendikal örgütlenme ve ifade özgürlüğünü önemseyen, baskılara ayrımcılığa karşı demokratik tepkilerini gösteren üye ve yöneticilerimizin son derece keyfi gerekçelerle sürgün edilmesi, çeşitli cezalar önerilmesi hatta hukuk dışı bir şekilde görevden alınmak istenmesi hangi 'ileri demokrasi' anlayışına, hangi adalete, hangi hukuka sığmaktadır?

Gökhan Güneş İçin Yürütülen Mücadele Kazandı, Güneş Bulundu!

Gökhan Güneş kaçırıldıktan 138 saat sonra evine döndü. Sabaha karşı 6 civarında gözleri kapalı şekilde Başakşehir’de bırakılan Gökhan Güneş, kendi olanakları ile ailesinin evine döndü.

Gökhan’ın ailesi, arkadaşları ve yoldaşları 5 gündür verdiği mücadele ile Gökhan’ı faşist “karanlık” güçlerden almayı başardı.

Gökhan’ın kaybedilmeye çalışıldığı ve işkencede tutulduğu sırada ise birçok eylem ve etkinlik gerçekleştirildi.

İHD’de açıklama

Kameralara yansayan görüntüler sosyal medyada paylaşılırken Güneş’in ailesi ve yakınları, Beyoğlu’nda bulunan İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’ne başvuru yaptıktan sonra basın toplantısı düzenledi.

Toplantıya, Hakların Demokratik Partisi (HDP) milletvekilleri Musa Piroğlu, Ali Kenanoğlu, Murat Çepni, HDP Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Partizan, SMF, Alinteri, Mücadele Birliği, Devrimci Parti gibi bir çok de katıldı. Toplantının olduğu salona “Gökhan Güneş 20 Ocak’ta devlet güçleri tarafından kaçırıldı” pankartı asılırken, Güneş’in kaçırılmasında devlet yetkililerin sorumlu olduğu belirtildi.

Açıklamada ilk olarak söz alan İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, 1990’lı yıllarda bu tarz olaylarının çokça yaşandığını hatırlattı. Cezasızlık politikasının sonucu olarak tekrardan kaçırılma olayların çokça yaşandığını belirten Yoleri, “Yoğunlaşan bu olaylardan dolayı oldukça endişeliyiz” diyerek, yetkilere seslendi.

Güneş’in babası İbrahim Güneş de “3 gündür çocuğumu arıyorum. Bu devlet nerede? Gökhan Güneş nerede” diye tepki gösterdi.

Güneş’in annesi Nazife Güneş ise gözyaşları içinde, yetkililerin oğlunun nerede olduğunu söylemediklerini belirterek, “Çocuğuma ne yaptılarsa getirsinler. Yavrumu istiyorum. Onu sağ istiyorum” dedi.

Güneş’in ablası Gülhayat Güneş de, kardeşinin kaçırılma görüntülerinin ellerinde olduklarını belirtti. Abla Güneş, yetkililerin araması gereken kardeşinin kendi imkanlarıyla aradıklarını ve kaçırılma görüntülerine bu çaba sayesinde ulaştıklarını aktararak, “Belirli bir planları vardı.

Babam dün tekrar karakola gitti. Akşam 20.00’de gelin dediler gittik, bu kez sabah gelin dediler. Sabah gittik bin bir türlü bahane buldular. Biz nerede olduğunu bilemeyiz bunu devletin açığa çıkarması gerekiyor” diye aktarımlarda bulundu.

Çağlayan Adliyesi önünde açıklama:

“Gökhan’ı sağ aldınız, sağ vereceksiniz!”

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) üyesi Gökhan Güneş’in kaybedilme girişimine karşı mücadele sürerken Güneş için 22 Ocak’ta Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirilmiştir.

ESP’nin çağrısıyla gerçekleştirilen basın açıklamasına Gökhan Güneş’in ailesi, HDP milletvekili Murat Çepni ve aralarında Partizan’ın da bulunduğu devrimci-demokrat kurumlar katıldı. Açıklamada “Gökhan Güneş 20 Ocak’ta devlet güçleri tarafından kaçırıldı!” pankartı açılırken, eylemde sık sık “Kaybedenler, kaybedecek”, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemez”, “Kaybedenler halka hesap verecek” sloganları atıldı.

Eylemde ilk olarak Gökhan Güneş’in annesi Nazife Güneş konuştu. Güneş, oğlunun devlet tarafından kaçırıldığını, görüntülerin ortada olduğunu ancak buna rağmen hiçbir adım atılmadığını kaydetti. “Ben Gökhan’ı istiyorum. Ben onların elinde olduğunu biliyorum. İstihbaratın aldığını da biliyorum. Onlardan hiçbir şey istemedim. Sadece Gökhan’ımı istiyorum” dedi.

Nazife Güneş’in konuşmasının ardından HDP Milletvekili Murat Çepni, ESP Eş başkanı Şahin Tümüklü de konuşma gerçekleştirdi.

Kaybedilmeye çalışılan Gökhan Güneş kamuoyunun oluşması ile beraber gözleri bağlı olarak Başakşehir’e bırakıldı. Gökhan Güneş, yaşadıklarını İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’nde düzenlediği basın toplantısında anlattı.

Gökhan Güneş İHD’de İşkenceleri anlattı

Güneş’in ailesi ve avukatlarının katılımıyla düzenlenen basın toplantısına, İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri,

ESP Genel Başkanı Şahin Tümüklü, Devrimci Parti MYK Üyesi Burcu Gül Çubuk, SKM Genel Sözcüsü Deniz Aktaş, HDP, Partizan, SGDF ve YDG üyeleri de destek verdi.

Basın toplantısında ilk olarak Gökhan Güneş konuştu. Güneş, konuşmasına “Öncelikli olarak kaçırıldığım süreç içerisinde aileme destek olmak amaçlı ve aynı zamanda kaybetme politikalarına dair kampanyalar yaratıp, bir şekilde sindirme politikası şeklindeki uygulamayı kabullenmeyip bana ve aileme destek olan herkese teşekkür ediyorum” sözleriyle başladı.

Güneş, kaçırılmasının detaylarını ise şöyle aktardı:

“20 Ocak tarihinde işe gitmek için biraz geç saatlerde çıkmıştım, tesadüftek tek gittim. Ortalama 12.00 civarında otobüsten indim, durakta kaldırımda bekleyen 4 kişi vardı. Bir tanesi pardon bakar mısın tarzında konuştu. Arkamı dönüp ona baktığımda bir anda hepsi birlikte üzerime çullandı sayının o esnada arttığını gördüm. Orada bir tane araca bindirmeye çalıştılar. Daha sonra ben direndim arabaya binmek için kendimi bir şekilde geri çekmeye çalıştım. Daha sonra o direnci ortadan kaldırmak için elektroşok aletiyle elektrik verdiler. Daha sonra kendime geldiğimde bir arabadaydım. İki kişi koluma girmiş. Kafamı aşağı eğmiş bir çuval geçirmişti. Daha sonra başka bir arabaya bindirdiler. Daha sonra bir yere götürdüler, neresi olduğuna ya da hiçbir şekilde görmedim, konum adres, mekana dair bir isim belir-

tilmedi hiçbir zaman.”

Güneş alıkonulduktan sonra maruz kaldığı işkenceyi ise şöyle anlattı:

“Girdikten sonra gerek sistematik gerek ara ara işkence yöntemleri uygulandı. Elektrik verme, kaba dayak, ara ara soğuk suyla ıslatarak şiddet uygulama genelde bu uygulamalar gerek çıplak olarak bazen üzerinizde sadece iç çamaşırı olacak şekilde uygulandı. Bazı anlarda mezar dedikleri bir bölüm var, sadece ayakta durabildiğiniz elinizi kolunuzu kıpırdatmadığınız, gözünüzün bağlı ve ellerin arkadan kelepçeli oldu bir bölüme hapsedildim. Onların istediği doğrultuda oradan çıkarılıyorsunuz. Tehditler, teklifler yapıyor. Yanı sıra tecavüz tehditleri gerçekleşiyor. Daha sonra onların keyfi olarak bu uygulama devam ediyor.”

Güneş yaşanan saldırının sosyalist kimliğine yönelik olduğunu da vurguladı. 90’ların politikalarının tekrar devrede olduğunu da vurgulayan Güneş son olarak şunları ifade etti:

“Muhtemelen bu akıl, bu uygulamaları bundan sonra ki günlerde de uygulamaya devam edecek. Fakat bu mücadele bireysel mücadelenin dışında toplumsal bir mücadeledir. Ezilenlerin sesini haykırmak isteyenler, ezilenlerle dayanışmak isteyenler, ezilenlerin sorunlarına, ezilenlerin sıkıntılarına bir çığlık olmak isteyenleri susturmaya çalışanlar bunu başaramayacaklarını kendileri de çok iyi biliyorlar. Buna dair söyleyeceklerim bu kadar. Tekrar aileme, arkadaşlarıma, yoldaşlarıma hepsine bana destek oldukları için teşekkür ediyorum.

'BAYRAKLARINI DAHA YÜKSEĞE SAVAŞLARINI DAHA İLERİYE TAŞIYALIM'

Proletarya Partisi'nden, Parti ve ve Devrim Şehitleri Haftasına ilişkin açıklama

Proletarya Partisi MK imzasıyla Parti ve Devrim Şehitleri Haftası'na ilişkin açıklama yayımlandı. Açıklamada ilk olarak sınıf mücadelesinin hiçbir zaman rahat ve sıkıntısız bir dönemden geçmediği, sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurulana kadar da geçmeyeceği ifade edildi. "Dolayısıyla egemen sınıfların, hakimiyetlerini sürdürmek için ezilen sınıflara yönelik baskısı, zulmü, saldırganlığı, katliamları bu ceberrut sistem ortadan kalkıncaya kadar daimi olacaktır." denilen açıklamada şunlar ifade edildi:

"Biz onları sonsuzluğa uğurlarken, onlar bizim komünizme olan inancımızı süreklileştiren, umudumuzu pekiştiren, cesaretimizi artıran, halk kitlelerine olan sevgimizi büyüten birer sembol olarak başucumuzdan ayrılmadılar. Sadece iyi-güzel-devrimci yönleriyle değil, yaptıkları hatalarla, hatalarıyla baş etme yöntemleriyle, her gün yeniden mücadele etme kararlılığını kuşanmalarıyla, yenilgilerin-ihanetlerin yollarına çıkardığı engelleri aşma kararlılıklarıyla, umutsuzluğu umuda çevirme bilinçleriyle hep başucumuzda oldular, bize öğrettiler. Onlardan öğrendiğimiz oranda önümüze çıkan eşikleri aştık, öğrenemediğimiz oranda aynı hatalardan bir kez daha öğrenmek zorunda kaldık... Kısacası onlar egemen sınıfların, asalakların rüyalarını nasıl kbusa çeviriyorlarsa, bize de yol göstermeye devam ediyorlar. Biz de onlardan aldığımız güçle, yenilgilere, ihanetlere, bizi bataklığa çekmeye çalışanlara karşı, rüzgarı karşımıza alıp yürüyüşümüzü sürdürüyor, komünizm bayrağını en yukarıda tutmaya devam ediyoruz.

Biliyoruz ki, haklı olmanın; iyiyi, doğruyu ve güzeli, bundan ötürü de geleceği temsil etmenin anlam/değer kattığı gerçeklik; şehitlerimiz nezdinde ölümsüzlüğe tutulan bir fenerdir. Onların anısı ve mücadelesi, faaliyetimizin yolunu aydın-

latmakta, hedeflerimizi berraklaştırmakta, kararlılık ve cesaretimizi artırmaktadır. Onlar bizlere büyük bir misyon devrederek ayrıldılar aramızdan. Değeri ve önemi bir kat daha artırdıkları bu görevi yerine getirmek, hepimizin görevimizdir.

Silahlarını devralarak, bayraklarını daha yükseğe kaldırarak savaşlarını daha ileri taşıyalım..." Açıklamanın tam metni tkpml.com'da yer almaktadır.

Rojava'da devrim ve komünizm şehitleri anması

Ocak ayının son haftası vesilesiyle Halk Ordusu Rojava Komutanlığı tarafından "Parti ve Devrim Şehitleri" için bir anma düzenlendi. Anmaya Nubar Ozanyan Taburu ve Haseke Ermeni Sosyal Meclisi de destek verdi. tkpml.com adresinde yer alan habere göre Şehit Xebat Derik Şehitliği'nde gerçekleşen anma, askeri tören ve saygı duruşuyla başladı.

TKP-ML Ortadoğu Komitesi anma sırasında yaptığı açıklamada "Nubar Ozanyan nasıl Filistin'de, Karabağ'da ve Rojava'da faşizme karşı savaştıysa biz de bugün bir kez daha söz veriyoruz, faşizm bu topraklardan silinecek! Rojava toprakları şehitlerimizin kanlarıyla özgürleştirilmiştir. Türk Devleti, Rojavayı işgal ederek halkımızı yoketmek istemektedir. Kobane'yi nasıl özgürleştirdiysek, Türk Devletinin işgal ettiği Afrin, Serekaniye ve Gire Spi'yi de bütün gücümüzle savaşarak tekrar özgürleştireceğiz. Faşizmi yıkacağız ve özgürlüğümüzü kazanacağız. Burada

şehitlerimizin ve halkımızın huzurunda yemin içiyoruz; Rojava'yı ev ev, mevzi mevzi, sokak sokak savunacağız. Demokratik Halk Devrimi mücadelesini başarıya ulaştıracağız." denildi

Haseke Ermeni Sosyal Meclisi adına yapılan açıklamada "Bugün Erdoğan, Osmanlı Devleti'nin yaptığı gibi çetelerini Karabağ'a ve Suriye'ye göndererek Ermenileri, Kürtleri, Süryanileri ve Ezidileri katletmek istiyor. Ancak Şehit Nubar Ozanyan ve diğer şehitlerimizin izinden giderek savaşanlar, Erdoğan'ın katliam planlarını boşa düşürüyorlar" denildi.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu adına yapılan açıklamada ise "Devrim şehitleri, ezilen halkların barış içerisinde yaşaması için kendileri feda ettiler. Devrimimiz, özgürlük ve demokrasiye ulaşana kadar halkımızı ve toprağımızı savunacağımıza halkımıza ve insanlık ve özgürlük şehitlerine söz veriyoruz. Uğruna canlarımız verdikleri hedeflerini gerçekleştirmek için sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz ve asla davamızdan vazgeçmeyeceğiz" denildi.

Açıklamaların ardından Nubar Ozanyan'ın mezarı başında TIKKO Andı okundu. Ulaş Bayraktaroğlu, Ceren Güneş, Aynur Ada, İmran Aydın, Doğan Kırefe, Hevrin Xelef ve diğer devrimcilerin mezarları ziyaret edildi.

Rojava'da mezar başı anmalarının yanı sıra çeşitli anma etkinlikleri de gerçekleştirildi.

Gülsuyu'nda Ocak Ayı anması

Devrim ve Komünizm Şehitleri Haftası kapsamında yapılan çalışmalarda Gülsuyu'nda şehit aileleri ziyaret edildi. Aile ziyaretlerinin ardından Gülsuyu Mezarlığı'nda Proletarya Partisi ve devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edilerek bir anma gerçekleştirildi.

Aile ziyaretlerinin ardından Gülsuyu Mezarlığı'na geçilerek bir anma gerçekleştirildi. Anma 20 Eylül 2017'de kaybettiğimiz Güzel Şahin'in mezarı başında yapıldı.

Anma bir dakikalık saygı duruşu ve saygı duruşu sırasında okunan şiir ile başladı.

Daha sonra Partizan ve YDG adına konuşmalar gerçekleştirildi.

Partizan ve YDG adına yapılan konuşmalarda "bağlılık, inanç, kararlılık, bilinç ve sorumluluk" kavramlarının üzerinde duruldu.

Güzel Şahin'in mezarı başında yapılan anmanın ardından Gülsuyu Mezarlığı'nda bulunan Proletarya Partisi şehitleri ve devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edildi. Devrim şehitlerinin mezarlarına karanfiller bırakıldı. Güzel Şahin'in mezarı başında yapılan anmanın ardından Proletarya Partisi şehitlerinden Hatice Dilek Arslan, Perihan Çolak, Erol Özel, Yaşar Yiğit ve Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi şehidi Baran Gülümser'in mezarları ziyaret edildi, mezarlara karanfiller bırakıldı.

Şehitler Haftası için Ankara Partizan'dan ozalit çalışması

Çeşitli illerde Şehitler haftası kapsamında şehit aileleri ziyaretleri ve mezar anmaları yapılırken Ankara Partizan bir ozalit çalışması gerçekleştirdi.

Ocak ayı şehitler haftası vesilesiyle Ankara-Mamak Tuzluca Mahallesi'nde "Onlar Milyonlara Direniş ve Özgürlük Meşalesidir!" yazılı ozalit çalışması gerçekleştirildi.

Partizan tarafından anma ve ziyaretlerin devam edeceği ifade edildi.